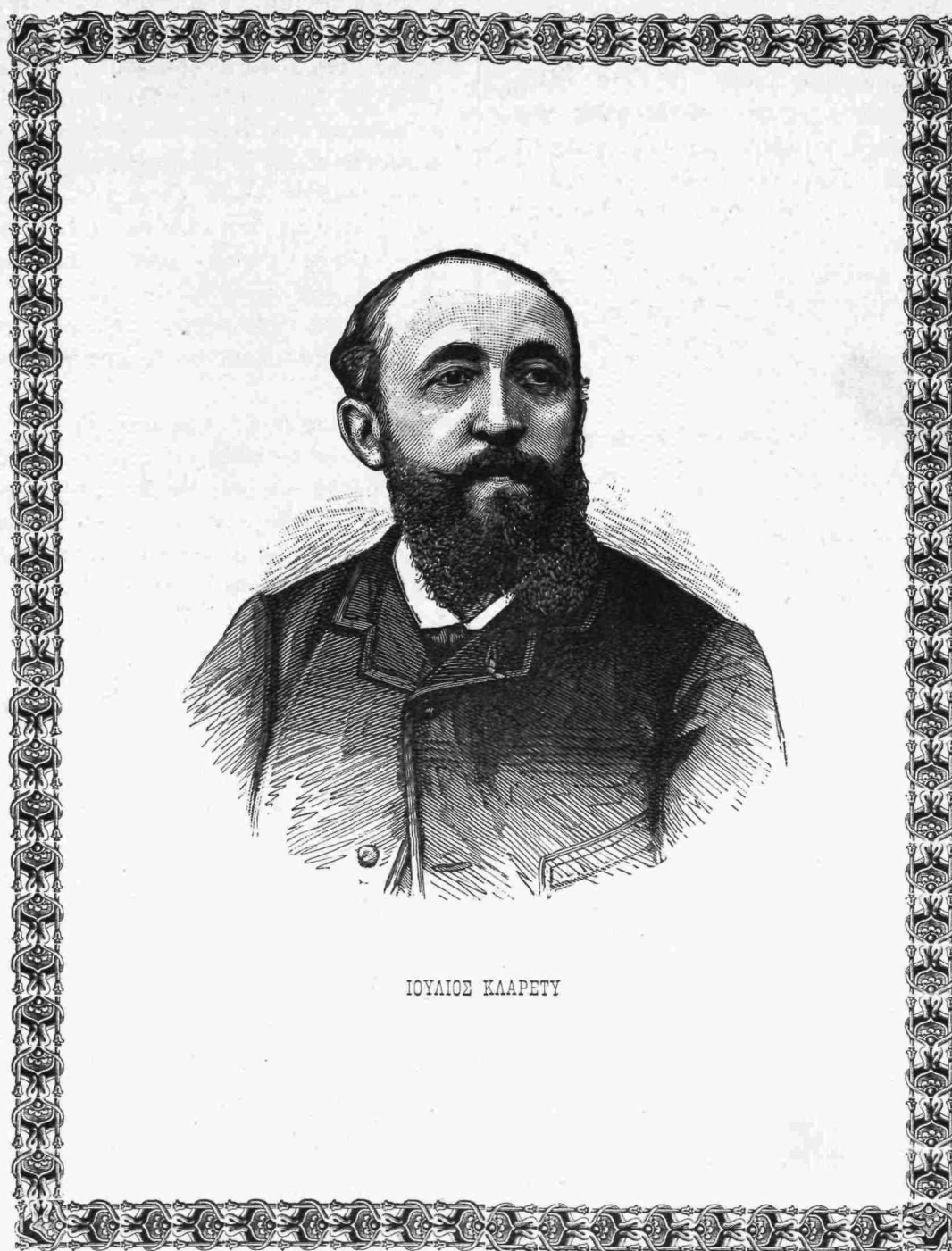

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΤΟΣ Β'. 1884 ΤΕΥΧΟΣ Η'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΡΕΤΥ

NAPOLÉON LA NUIT DE WATERLOO

L'excellente gravure que nous reproduisons et qui a eu le prix à l'exposition du Salon de 84, est due au burin de M. Ad. Gusman si avantageusement connu du public artistique. La gravure est d'après le tableau de Charlet, mais la difficulté à vaincre était ici particulièrement grande, car la toile du peintre est restée en plusieurs parties à l'état d'esquisse. Pour que nos lecteurs puissent mieux juger de cette œuvre magistrale, nous nous reporterons un instant à la scène historique qu'a voulu représenter l'artiste.

C'était vers le commencement de l'été 1815, Napoléon qui avait déjà vu son étoile pâlir sur la Bérésina, où les éléments l'avaient vaincu, avait dû abbaquer après la plus belle de ses campagnes; l'immortelle campagne de France pendant laquelle il avait remporté en un mois douze victoires; il avait dit «vaincre, mourir ou abdiquer», il avait vaincu, il pouvait abdiquer; car pour lui tout perdre hors l'honneur n'était par assez, il lui fallait aussi ne pas perdre la gloire qui en est le superflu. Après son abdication, on avait donné pour asile à l'ancien maître du monde l'ilot d'Elbe, où il avait connu les peines de l'exil.

Mais il venait de revenir avec le printemps et les violettes et avec lui était revenu l'espérance. En 20 jours «la victoire avait marché au pas de charge, l'aigle avec les couleurs nationales avait volé de clocher en clocher jusqu'à Notre Dame.»

Cette révolution inouïe qui ne sortait par d'un complot, mais d'une conspiration universelle basée sur l'amour de tout cour français pour son empereur lui avait fait tout oublier; plus sûr que jamais de l'amour de son peuple, Napoléon lui accorde par l'Acte additionnel les libertés politiques et sans prendre d'autre repos, se prépare à lutter non plus pour conquérir le monde, mais pour défendre le sol de la patrie de nouveau menacé.

Napoléon eut, pendant toute sa vie, au cœur deux grandes passions: l'amour de la France et la haine de l'Angleterre l'ennemi traditionnel. L'or anglais l'avait déjà vaincu en soudoyant contre lui toute l'Europe, il allait enfin lui être donné de lutter corps à corps avec «le plus puissant, le plus constant, sinon le plus généreux de ses ennemis», qui se trouvait déjà en Belgique. Napoléon accourt,

il livre le combat de Ligny; ce n'est le prélude de la grande action—l'heure solennelle est arrivée :

Καὶ εἰς μίαν μόνην ὥραν
τὴν γῆν παίξας τὴν γῆν χάσας
εἰς τοῦ Βατερλώ τὴν χώραν.

Heure qui dura toute une journée, journée terrible, «journée de géants!» Malgré la résistance inébranlable du «Duc de fer» le désordre s'est déjà mis deux fois dans les rangs de l'armée Anglaise, les fuyards portent jusqu'à Bruxelles le fruit de la défaite de Wellington! Pour ranger ce désordre en déroute, Napoléon allait lancer la garde. Soudain le canon gronde derrière les lignes françaises! «Est-ce Gronchy» demandent les soldats? «Ce ne peut être que lui» répond Napoléon. Non, hélas, Gronchy avait trahi! Napoléon désespéré, tire son épée pour s'élancer au milieu des ennemis, il veut périr avec sa fortune; ses généraux l'entourent et l'entraînent sur la route de Gemappe.

Il était plus de 9 heures, la nuit était descendue sur ce terrible champ de carnage et on lutait encore. La bataille avait commencé vers onze heures. La campagne avait duré en tout 4 jours. La dernière armée de la France était détruite. La retraite désastreuse commençait. Notre gravure représente Napoléon I au moment de cette retraite: il est à cheval, dans sa légendaire tenue de campagne, la nuit est sans étoiles, elle porte le deuil du grand homme et de la grande nation; l'empereur vaincu est seul; ses généraux sentent qu'ils sont impuissants à le consoler aussi bien qu'à le conseiller— le sol descend comme la fortune du héros dont le coursier triste et pensif semble comprendre la grandeur du désastre de son maître et vouloir s'y associer. Il s'arrête un moment, Napoléon plonge en avant son regard profond, à quoi pense-t-il? Qui le sait? A sa splendeur passée, à son malheur présent, au monde qui lui échappe, à sa gloire qui s'évanouit, à la France qu'il perd, à son fils qu'on lui arrache, à Dieu qui l'humilie? Admirons-le dans ce moment entouré de l'auréole du malheur et saluons-le, comme naguère dans sa gloire il saluait lui même de nobles vaincus «Honneur au courage malheureux!»

LÉON A. OLIVIER

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΔΙΑΛΟΓΙΚΑΙ

ΥΠΟ

ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ προηγούμενοι, ὁ βαρὼν ΔΕΜΟΡΝ ΩΒΕΡ, ὁ ὑποκόμης ΔΕ-
ΣΚΑΡΕΛ

Ο ΒΑΡΩΝ

(Εὐθυτενῆς καὶ ἀλύγιστος, φέρων ὑψηλὸν ὄρθον περιλαίμιον, λαιμο-
δέτην λεπτὴν, ἐπιτετηδευμένως λαλῶν καὶ τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ ὑπενδύτου
ἀναρτῶν· σοβαρῶς περιπαθῆς. Ἄσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς Λαύρας·)
Ῥαῖα μου γειτων!

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

(Φέρων μονύαλον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, κομψότατα ἐνδεδυ-
μένος καὶ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ κρατῇ διὰ τῆς χειρὸς τὴν κνήμην,
ἣν διασταυροῖ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ποδός. Θέλει νὰ νομίζεται ἀστείος, ἀλλὰ
τούναντιον εἶνε ψυχρότατος καὶ διεγείρει τὴν ἀποστροφὴν. Ἐκφρασις
ὀλίγον χαύνη. Θλίβων τὴν χεῖρα τῆς νέας χήρας·)
Προσφιλεστάτη κυρία!

(Ἄμφότεροι παρατηρήσαντες τὸν Ἑρρίκον ὑποκλίνονται ἐλαφρῶς.)

ΛΑΥΡΑ

Εἶνε ὁ ἐξάδελφός μου κύριος Ἑρρίκος Δαλθρέ!

(Οἱ ἄνδρες ὑποκλίνονται ἀμοιβαίως.)

Ο ΒΑΡΩΝ

Πῶς! Ὁ περικλεῆς περιηγητής! . . . Ἄ! κύριε, ἐπι-
τρέψατέ μοι νὰ σᾶς συχαρῶ . . .

(Τῷ τείνει τὴν χεῖρα.)

ΕΡΡΙΚΟΣ

Εὐχαριστῶ, κύριε.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ

Δεχθῆτε τὴν ἐκφρασιν τοῦ θαυμασμοῦ μου, κύριε!

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ἦ καλοσύνη σας, κύριε.

ΛΑΥΡΑ

(Φιλοφρόνως·)

Καθήσατε, κύριοι! . . . Καὶ λοιπὸν . . . χιονίζει ἔξω
ἀκόμη;

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

Ἄ! . . . ψευτοχιονίζει, περιπόθητος κυρία!

Ο ΒΑΡΩΝ

Κάτι ἀραιαὶ νιφάδες εἰς τὸν ἀέρα! (Πρὸς τὸν Ἑρρίκον·)
Σκοπεύετε νὰ δημοσιεύσητε προσεχῶς, κύριε, νέον τι ἔρ-
γον . . . κάμιαν περιήγησιν, ὅπου τόσοον καλῶς γνωρίζετε
ν' ἀναμιγνύητε τὸ σοβαρὸν ἐνδιαφέρον τῆς ἐπιστή-
μης πρὸς τὴν θελκτικωτάτην χάριν τῶν εὐφантаστοτέρων
μύθων; . . .

ΕΡΡΙΚΟΣ

Εἶσθε κολακευτικώτατος, κύριε! Μάλιστα, ἀφοῦ ἐγκα-
τασταθῶ εἰς Παρισίους, σκοπῶ νὰ περισυλλέξω καὶ ταξι-
νομήσω τὰς σημειώσεις μου καὶ δημοσιεύσω τὸν τελευταῖον
τόμον τῶν περιηγήσεών μου.

Ο ΒΑΡΩΝ

Καὶ δύναμαι νὰ μάθω ποῖον ἦτο τὸ τελευταῖον θέα-
τρον τῶν σοφῶν διερευνήσεών σας;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ἦ κεντρώα Ἀμερικὴ καὶ εἰδικώτερον τὸ Ἰουκουτὰν
καὶ τὸ Χονδουρᾶς.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

(Κρατῶν πάντοτε διὰ τῆς χειρὸς τὴν κνήμην του·)

Μπα! . . . ὑπάρχουν ἀληθῶς τοιαῦτα χῶραι;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καὶ πῶς, κύριε;

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

Τὶ τὰ θέλετε! . . . τὸ Ἰουκουτὰν καὶ τὸ Χονδουρᾶς! . . .
ὅταν βλέπω τοιαῦτα ὀνόματα ἐπὶ τοῦ χάρτου—βεβαίως
ὅμως σπανιώτατα—νομίζω πάντοτε ὅτι ὁ γεωγράφος
θέλει νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἀθῶαν ἀγνοίαν μου, χᾶ! . . . χᾶ! . . .
Μοῦ φαίνονται τόσοον ἀπίθανα! . . .

(Γελᾷ βεβιασμένως.)

ΛΑΥΡΑ

Θὰ ἐπιστεύετε ἀληθῶς, κύριοί μου, ἂν δὲν σᾶς τὸ ἔλε-
γον, ὅτι ὁ παρὼν οὗτος ἐδῶ ἐξάδελφός μου διηλθε δύο
συνεχῆ ἔτη εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας ἐκτάσεις, ζῶν ὑπὸ
σκηνὴν καὶ ἄνευ ἄλλης τινὸς συνοδείας ἢ μόνον τῶν ἰν-
δῶν ὑπηρετῶν του; Εἶνε ὀλίγον τοῦτο;

Ο ΒΑΡΩΝ

Εἶνε τῷ ὄντι ἀξία θαυμασμοῦ ἢ πρὸς τὴν ἐπιστήμην
ἀφοσίωσίς σας!

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

(Μειδιῶν ἀντιπαθητικῶς·)

Ῥ! ναί! πολὺ δύσπεπτος ἀφοσίωσις διὰ τὸν τυχόντα . . .
Χρειαζέται στόμαχος—ζήλος—δυνατός! . . . Ἀλλὰ τέλος
πάντων· θὰ εἶχετε βεβαίως καὶ στιγμὰς τινὰς . . . τοῦ
διαδόλου! δὲν ἀμφιβάλλω . . . Ἀλλὰ—ἀλήθεια—θὰ εἶχετε
καὶ καλὸν καὶ ἀφθονὸν κυνήγιον ἐκεῖ, δὲν ἔχει οὕτω;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Σπανίως ἐκυνήγουν· κάπου κάπου μόνον ἔρριπτα κά-
μιαν τουφεκιάν . . . διότι ἄλλως τε ἡ ἐργασία μοὶ ἀπερρόφα
τὸν πλεῖστον χρόνον.

Ο ΒΑΡΩΝ

Ἄ! Ἦ ἐργασία, . . . τὸ μέγα τοῦτο ἔρεισμα! ἡ ὑπάτη
παρηγορία! ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου φίλος!

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

(Θέλων νὰ ἐφυολογήσῃ·)

Καλέ, δὲν μὲ ἀφίνετε μὲ τὰ δ ο ξ α σ τ ι κ ᾶ σας πρὸς
τὴν ἐργασίαν! Δυνατὸν ἐξ ἰδιοτροπίας νὰ ἀρέσκεσθε εἰς
αὐτὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν ἐκθειάζετε δὲ καὶ τόσοον! . . . μπα! . . .

ΛΑΥΡΑ

Ἄγαπητέ μου ὑποκόμη, γενήτε δὰ καὶ σεῖς σοβαρὸς μίαν στιγμὴν!

ΕΡΡΙΚΟΣ

Προσφιλεστάτη μου κυρία, δὲν δύναμαι σὰς βεβαίῳ. Στενοχωροῦμαι. . . .

ΛΑΥΡΑ

Ἀλήθεια, — ἀφοῦ ἔτυχεν ὁ λόγος περὶ κυνηγίου — ἐκυνηγήσατε σήμερον, κύριε; . . . . ἐστάθητε εὐτυχής; . . . .

Ο ΒΑΡΩΝ

Ἡ χιῶν τῆς παρελθούσης νυκτὸς κατεδίκασεν εἰς ἀδράνεια τὰ ὄπλα μας, προσφιλεστάτη κυρία. . . . Ἀλλὰ δὲν παραπονοῦμαι διὰ τὴν καταδρομὴν ταύτην τοῦ καιροῦ, διότι ἐκέρδησα ἄλλως. . . . Ἡ προσεχὴς σύνοδος τοῦ Δικαστηρίου εἶνε βεβαρημένη μὲ ἀπείρους ὑποθέσεις καὶ ὁ προϊστάμενός μου. — (πρὸς τὸν Ἑρρίκον:) διότι ἔχω τὴν τιμὴν, κύριε, νὰ ἦμαι ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέως τῶν παρὰ Κ*** Ἐφετῶν — ὁ προϊστάμενός μου, λέγω, μοὶ ἀνέθηκε τὴν προκαταρκτικὴν παρὰ τῷ Συμβουλίῳ εἰσήγησιν ὄλων αὐτῶν τῶν πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεων. . . . Διήλθον ὅθεν τὴν ἡμέραν μου κεχωσμένος ἀναμέσον τῶν δικογραφιῶν. . . . Ἀλλὰ δὲν παραπονοῦμαι, διότι, ὡς ὑμεῖς, κύριε Δαλβρὲ, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

*Ὅσον ἐγὼ τὴν ἀποστρέφομαι, ἀγαπητέ μου Δεμόρν! . . . Πῶς τὸ θέλετε τέλος πάντων. . . . νά! . . . δὲν ἠμπορῶ καλὰ καλὰ οὔτε νὰ χωνεύσω τὴν ιδέαν τῆς ἐργασίας. Σικχαίνομαι καὶ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄνοστα ἐνασχολήματα. . . . ἐτελείωσε! Διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ χωρήσῃ ὁ νοῦς μου, διατὶ, ἐνῶ ἔχομεν τόσα μέσα μὲ τὰ ὅποια νὰ ἐπασχολῶμεν ἐπὶ τὸ φαιδρότερον καὶ ἀπολαυστικώτερον τὴν ὑπαρξίν μας, ἡμεῖς νὰ ἐκλέγωμεν τὸ βδελυκτότερον καὶ ἀηδέστερον πάντων.

ΛΑΥΡΑ

Ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶ, ὅτι πρεσβεύετε ὅσα λέγετε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συκοφαντήτε ὑμεῖς ἑαυτὸν, βεβαίως προοποιεῖσθε.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

*Ὅχι, κυρία, σὰς βεβαίῳ. Εἶνε ἀρχή μου. Τὸ νὰ κρατῶ καλὸν ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα, εὐῶδες σιγάρον μεταξὺ τῶν ὀδόντων, ὡραίαν χορεύτριαν εἰς τοὺς βραχίονας καὶ ταχὺν ἵππον ὑπὸ τὰ σκέλη μου, ἰδοὺ τί καλῶ βίον. . . . Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε ὅλα αὐτὰ ὁμοῦ, δὲν εἶνε βίος κατ' ἐμέ.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Εἶμαι καὶ ἐγὼ, τὸ πλεῖστον, τῆς γνώμης τοῦ κυρίου.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

(*Ἀδιαφόρος:)

Δὲν ἔχει οὕτω; . . . . Νομίζω ὅμως, ὅτι μὲ ἐμπαίζετε ὀλίγον, ἀγαπητέ κύριε, . . . ἀλλὰ δὲν πειράζει. Εἰς περιηγητής. . . . .

Ο ΒΑΡΩΝ

*Ὅσον ὅμως ἀφορᾷ ἐμὲ, θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητέ ὑποκόμη, νὰ διαμαρτυρηθῶ πάσῃ δυνάμει κατὰ τῆς περὶ τῆς ζωῆς θεωρίας σας.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

Ἐλευθέρως!

Ο ΒΑΡΩΝ

Κατ' ἐμὲ, ἢ εὐγενεστέρα τοῦ ἀνθρώπου κατάκτησις. . . .

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

Εἶνε ὁ ἵππος! . . . . Τὸ εἶπεν ὁ Βυφῶν.

Ο ΒΑΡΩΝ

(Πειραχθεῖς:)

Ἡ εὐγενεστέρα τοῦ ἀνθρώπου κατάκτησις εἶνε ἢ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης. Ἀντὶ τῶν ὑλιστικωτάτων ἡδονῶν, ὧν τὴν εἰκόνα παρεστήσατε πρὸ μικροῦ τόσον εὐγλώττως καὶ ἅς τινὰς ὑπολαμβάνετε ὡς αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς ὑπάρξεως, προτιμῶ τὸ σπουδαστήριον τῆς ἐργασίας, ἔνθα ὁ φιλόσοφος, ὁ ἐπιστήμων, ὁ δημοσιογράφος, ὁ συγγραφεὺς ἢ ὁ ὑπάλληλος ἀπολαμβάνουσι τῶν ὑψηλῶν τῆς διανοητικῆς ἐνασχολήσεως καὶ ὑγιῶν ἡδονῶν. . . . Ἐὰν τὸρα τὴν σκηνὴν ταύτην συμπληρώσῃ ἢ παρουσία γυναικὸς ἀγαπωμένης καὶ πνευματώδους, ἐμπίστου καὶ μὴ ἀστόργου πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας, νομίζω ὅτι ἔχει τις πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τελειότεραν καὶ ἐπαγωγότεραν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας ἐν τῇ λεπτοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῆς λέξεως ἐκδοχῇ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

*Ἦθελα νὰ ἐγνώριζα ἂν θὰ εὐρίσκετο μία κᾶν γυνή, ἣτις θὰ ἦτο ἠὺχαριστημένη ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τοῦ ζῆν! . . . . Νὰ ἔχω κλειδωμένην εἰς τὸ σπουδαστήριον γυναῖκα τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ. Δὲν βαρύνεσθε! Ἐπειτα, καὶ ἐκείνη, σὰς ὀρκίζομαι, θὰ προετίμα μᾶλλον κἀνένα ἰδιαιτέρον ζυθοπωλείου θάλαμον ἐν παραδείγματι παρὰ . . . .

Ο ΒΑΡΩΝ

*Ὅμιλῶ περὶ σῶφρονος καὶ αἰδήμονος γυναικὸς, κύριε, καὶ οὔτε θέλω νὰ ὑποθέσω, ὅτι εἴσθε διατεθειμένος νὰ ὀδηγήτε εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους τῶν ζυθοπωλείων θαλάμους τὴν νόμιμον σύζυγόν σας.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

*Ἴδου ἀκριβῶς ὅτι ἀπατάσθε, ἀγαπητέ μου. . . . Θὰ τὴν ὀδηγήσω παντοῦ ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, καθὸ προσφιλῆ μικρὰν σύντροφόν μου. Θὰ τὴν κάμω νὰ διεισδύσῃ μετ' ἐμοῦ εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς παρισινής ζωῆς, εἰς ὄλους — καὶ τοὺς ἀδιειτητοτέρους — λαβυρίνθους τῶν βουλευμάτων, νὰ γνωρίσῃ πᾶσαν ἡδονὴν καὶ ἀπόλαυσιν, ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ ψ ο ὕ τ καὶ τοῦ β λ ἄ ν (du pschutt et du vian) καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μοὶ ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην ἀπειρον διὰ τοῦτο. Καὶ ἐπειδὴ συνέτυχεν ὁ λόγος, γνωρίζετε, ποθητὴ κυρία, ὅτι δὲν λέγουν πλέον ψ ο ὕ τ, οὔτε β λ ἄ ν, ο ὕ τ ε ἄ χ!;

ΛΑΥΡΑ

(Ψυχρῶς:)

Μπᾶ! καὶ τί λέγουν λοιπόν;

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

Λέγουν τ σ έ γ κ (tchink) . . . . Ἐν παραδείγματι: ἢ Τρίτη εἶνε διὰ τοὺς Γάλλους τ σ έ γ κ, οἱ Ἴταλοί εἶνε τ σ έ γ κ, ἐγὼ εἶμαι τ σ έ γ κ, καὶ ὁ βαρὼν ἀπ' ἐδῶ δὲν εἶνε.

Ἡ Σελήνη εἶναι δορυφόρος τῆς Γῆς, περιφερόμενος περὶ αὐτὴν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἐν διαστήματι 27 ἡμ. 7 ὥρ. 43' 11" μετὰ ταχύτητος 1017 μέτρων εἰς ἓν δευτερόλεπτον· ἐντὸς δὲ τοῦ αὐτοῦ χρόνου τῶν 27 ἡμ. 7 ὥρῶν 43' 11" περιστρέφεται καὶ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς. Ἀπέχει ἀπὸ τῆς Γῆς 96100 λευγῶν τῶν 4 χιλιομέτρων. Ἀτμάμαξα 50 χιλιομέτρων ταχύτητος τὴν ὥραν ἠδύνατο

νὰ διατρέξῃ τὸ μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ Σελήνης διάστημα εἰς 315 ἡμέρας περίπου. Ἡ Σελήνη περὶ τὴν Γῆν περιγομένη φαίνεται ὑπὸ διάφορα σχήματα, ἅτινα καλοῦνται φάσεις· εἶναι δὲ αἱ ἐξῆς ὀκτώ. Ναυμηλία ἢ νέα σελήνη, μηνοειδῆς αὐξουσα, πρῶτον τέταρτον, ἀμφίκυρτος αὐξουσα, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος φθίνουσα, δεύτερον τέταρτον καὶ μηνοειδῆς φθίνουσα. Ὁ δὲ χρόνος, ὃν χρειάζεται

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ ΑΥΤΗΣ

ἡ Σελήνη ἵνα δείξῃ τὴν αὐτὴν φάσιν, εἶναι 29 ἡμ. 7 ὥρῶν περίπου καὶ καλεῖται συνοδικὸς μῆν. Ἡ διάμετρος τῆς Σελήνης εἶναι 3484 χιλιομέτρων. Ἡ περιφέρεια αὐτῆς 10940 χιλιομέτρων. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς εἶναι 38 ἑκατομμ. τετραγωνικῶν χιλιομ. ὁ δὲ ὄγκος αὐτῆς εἶναι 22150 ἑκατομμ. κυβικῶν χιλιομέτρων περίπου. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης δὲν εἶναι ὀμαλὴ ἀλλὰ διασχίζεται ὑπὸ μεγίστων σειρῶν ὀρέων καὶ παμμεγέθων κρατήρων ἐσβεσμένων ἠφαιστειῶν, ὧν αἱ κορυφαὶ εἶναι λίαν ὀξεῖαι καὶ ἀπόκρημνοι καὶ ὧν τὸ ὕψος ὑπερβαίνει πολλαχοῦ τὰς 7600 μέτρ. Ἡ ἀνωτέρω

εἰκὼν παρέχει ἡμῖν ἰδέαν τῆς τοπογραφίας τῆς σεληνιακῆς ἐπιφανείας. Εἶναι κατεσκευασμένοι καὶ χάρται τῆς Σελήνης, ἐν οἷς μετὰ μείζονος ἀκριβείας εἶναι προσδιωρισμένοι αἱ θέσεις καὶ αἱ διαστάσεις τῶν πολυαριθμῶν ἐπὶ τῆς σεληνιακῆς ἐπιφανείας κρατήρων, κοιλάδων καὶ ὀρέων, παρ' ὅσον ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς. Περιβάλλεται, ὡς αἱ νεώτεροι παρατηρήσεις ἀποδεικνύουσιν, ὑπὸ ἀτμοσφαιρας ἀραιοτάτης, ἧς ἡ πυκνότης ὑπολογίζεται, 0,0023 τῆς πυκνότητος τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς Γῆς, τὸ δὲ ὕψος αὐτῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 30 χιλιόμετρα.

Ο ΒΑΡΩΝ

Καὶ κολακεύομαι διὰ τοῦτο ! ('Εγείρεται.) Σᾶς ἀφίνω, ποθητὴ κυρία, μετὰ τοῦ διαπρεποῦς ἑξαδέλφου σας, μετὰ τοῦ ὁποίου θ' ἀνυπομονῆτε νὰ ἐπαναρχίσητε τὴν συνδιάλεξιν.... (Πρὸς τὸν Ἑρρίκον.) Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπανίδω ἡμέραν τινὰ εἰς τοὺς Παρισίους, ὅπου μοὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ καταλάβω μίαν δικαστικὴν ἔδραν καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἐλκόμενον, ὡς πᾶν ὅπερ εἶνε διάνοια.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ

('Υποκλιόμενος:)

Κυρία ! (Πρὸς τὸν Ἑρρίκον.) Χαίρετε, κύριε, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ συγχωρήσητε τὴν ἀνίατον ἐλαφρότητά μου. (Ὁ Βαρὼν καὶ ὁ Ἑποκόμης ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΛΑΥΡΑ ΕΡΡΙΚΟΣ.

ΛΑΥΡΑ

('Ανασεύουσα ὑπερηφάνως τὸ βίβιδιόν της:)

Ἴδού τους λοιπὸν .... ἀνεχώρησαν. Τί σκέπτεσθε περὶ αὐτῶν ;

ΕΡΡΙΚΟΣ

(Μετὰ πεποθήσεως:)

Τοὺς εὐρίσκω λαμπροὺς ἀνθρώπους ! .... καὶ τοὺς δύο!

ΛΑΥΡΑ

Ὅχι.... δὲν εἶνε ἀληθές ! .... Ἄγνοῶ τί εἶχον ἀπόψε. Ἦθέλησαν πιθανῶς νὰ ἐπιδειχθῶσιν ἐνώπιον ὑμῶν καὶ ἀντὶ τούτου ἐγένοντο γελοιοί.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εὐρίσκω ἀμφοτέρους θελκτικωτάτους. Ἐν παραδείγματι, εἰς τὸ ἐλαφρὸν εἶδος ὁ ὑποκόμης διακρίνεται .....

ΛΑΥΡΑ

Διακρίνεται ; .... Διότι κρατεῖ μὲ τὴν χεῖρα τὴν κνήμην του ; ... πρὸ γυναικὸς μάλιστα ;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ἄφοῦ ἤδη αἱ γυναῖκες ἀρέσκονται εἰς τὴν στάσιν ταύτην ; Ἐπειτα .... εἶνε καὶ πνευματωδέστατος. .... ὀλίγον σκεπτικιστὴς .... ὦ ! εἶνε λαμπρὸς ἀνθρώπος !

ΛΑΥΡΑ

Πνευματωδέστατος ! μὲ τὰ ψ ο ὄ τ, τὰ β λ ἄ ν καὶ τὰ τσέγκ ! ! .... Ἐγὼ τὰ τοιαῦτα νομίζω ἀηδέστατα !

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καὶ τοῦτο διότι ἔχετε κορεσθῆ παρισινοῦ πνεύματος... ἐγὼ ὅμως, ὅστις ἔρχομαι ἐκ τῶν ἀντιπόδων, ἀρέσκομαι ὑπερβολικά ! ....

ΛΑΥΡΑ

Καὶ αἰ περὶ γάμου ἰδέαι του, καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν σκοπεῖ νὰ προσενεχθῆ εἰς τὴν σύζυγόν του ; ... σᾶς ἀρέσουν ἐπίσης ;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ἄλλ' εἶνε τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, ἀκριδὴ μου ἐξα-

δέλφῃ.... Τὸ νὰ θεωρῆ τις τὴν σύζυγόν του ὡς σύντροφον ὀργίων .... εἶνε πράγματι νόστιμον ! Ἐν τέλει, ἀληθῶς, εἰς τὸ ἐλαφρὸν εἶδος δὲν ἠδύνασθε νὰ κάμετε καλλιτέραν ἐκλογὴν.

ΛΑΥΡΑ

Εὐχαριστῶ πολὺ ! εἰς τὸ ἐλαφρὸν εἶδος .... Μοὶ ἀρκεῖ ἡ κεκτημένη πεῖρά μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Αἶ, τότε ἂν προτιμᾶτε τὸ σοβαρὸν εἶδος, ὁ βαρὼν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο εἶνε ἐπίσης λίαν διακεκριμένος τύπος.... Εἶνε προφανῶς ἀνὴρ βαθυτάτης σπουδῆς, πνεύματος καλλιεργημένου καὶ ἔχει λαμπρὰν εὐγλωτίαν . . . .

ΛΑΥΡΑ

Λαμπροτάτην ! — Συγγνώμην· εἰς τὸ σοβαρὸν εἶδος, διὰ νὰ ὀμιλήσω εἰλικρινῶς, δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ἐκλέξω ἓνα τυχαῖον ἐπαρχιώτην, ἀφοῦ δὲν εἶχον προτιμήσει ἄνδρα, γενικῆς καὶ ἐξόχου ἀπολαύοντα ἐκτιμήσεως.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καὶ τίς οὗτος ;

ΛΑΥΡΑ

Αἶ ! τότε . . . .

ΕΡΡΙΚΟΣ

Πῶς ; . . . .

ΛΑΥΡΑ

Γνωρίζετε καλῶς, ὅτι οὗτος εἶθε ὑμεῖς !

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καὶ τέλος πάντων, ἑξαδέλφῃ μου, ἐὰν πράγματι ἀναγνωρίζετε ἐν ἐμοὶ τόσην ἀξίαν . . . . εἶπατέ μοι λοιπὸν διατὶ τότε μὲ ἠρνήθητε ;

ΛΑΥΡΑ

('Εγειρομένη καὶ ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἐστίας:)

Προσεφέρεσθε τόσον ἀδεξιῶς . . . .

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καὶ ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε πλέον πολὺ ἀργὰ ἤδη διὰ νὰ μάθω νὰ φέρωμαι δεξιώτερον . . . . Ἄλλὰ τέλος πάντων δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἐν ὅλῃ τῇ ἐπὶ τῇ ἀμαθείᾳ μου δειλίᾳ καὶ ταπεινότητι, πῶς ὤφειλον νὰ φέρωμαι ;

ΛΑΥΡΑ

Ὦς σήμερον, φίλε μου !

ΕΡΡΙΚΟΣ

('Ερωτικῶς ἀλλὰ διστάζων:)

Ναί ... ἀλλὰ κατόπιν τούτων ὄλων, γνωρίζετε ὅτι μ' ἐνθαρρύνετε εἰς τὸ νὰ σπεύσω νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ ;

ΛΑΥΡΑ

(Περιπαθῶς:)

Ἄν ἠθέλατε ! . . . .

(Περιπτύσσονται ἀλλήλους)

ΙΔΙΟΜ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Σεμίραμις τοῦ Βολταίρου δὲν ἔτυχε καλῆς ὑποδοχῆς κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν. Ὁ συγγραφεὺς συναντήσας τὸν Πιρὼν εἰς τὰ παρασκήνια, ἠρώτησεν αὐτὸν τὴν γνώμην του. «Ἡ γνώμη μου, ἀπεκρίνατο οὗτος, εἶνε, ὅτι ἐπιθυμεῖτε πολὺ νὰ τὴν εἶχα γράψει ἐγώ....»

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΩΜΟΥ

(Ἀρχαῖος μῦθος)

Ὁ Προμηθεύς, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Ζεὺς ὁ παντεπόπτης ἀγῶνα ἔθεντο ποτὲ περὶ καλλιτεχνίας καὶ Μῶμος ὁ δεινὸς κριτὴς καὶ ἐγνωσμένος σκώπτης ὤρισθη ὡς ἐκτιμητὴς ἐκάστης ἐργασίας.

Καὶ ἐπλασεν ὁ Προμηθεύς τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον, ἡ Ἀθηνᾶ περικαλλῆ οἰκίαν καὶ μεγάλην καὶ ὁ Κρονίδης, ἐργασθεὶς μετὰ πολλῶν ἰδρώτων, τὸν ταῦρον ἐξεπόνησε πυριμανῆ πρὸς πάλην.

Καὶ ἕκαστος ἐθαύμαζε τὸ φιλοτέχνημά του καὶ ἐνδομύχως ἔχαιρε τὸ ἄθλον ἀναμένων, ὅτε προσῆλθεν ὁ κριτὴς—καὶ τὸ μείδιμά του πικρὸν ἐξέλαμψεν εὐθύς καὶ εἶπεν ἀγριαίνων :

«Ἰδέ, ἰδὲ τί πράγματα! — ὦ Προμηθεῦ, αἱ φρένες δὲν ἔπρεπε νὰ κρύπτονται ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλὰ νὰ κρέμανται ἐκτὸς ὡς ἀνοικτοὶ ἀδένες, ἐλέγχουσαι τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ αἰσχρὸν τοῦ ἄλλου.

«Ἄς ἴδωμεν τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἔργον.—Μνήσθητί μου... χωρὶς τροχῶν ὁ οἶκός σου; Ἄλλ' ἂν τυχὸν θελήσω νὰ μεταβῶ εἰς ἄλλην γῆν ἢ γείτονες ἐχθροὶ μου μὲ ἐνοχλῶσιν, ἔρμαιον τὸν οἶκόν μου θ' ἀφήσω;

»Ὁ Ζεὺς, πιστεύω, εἴμαρται νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον. Ἄλλ' ὄχι... ὦ δεινοὶ θεοί, τί ἔργον εἶνε τοῦτο; Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ πεισθῶ πῶς εἶσαι σύ, Κρονίων, τοῦ ταύρου ὁ δημιουργὸς καὶ ὅτι πλάττεις οὕτω.

»Καλέ, πῶς εἶνε δυνατόν τὰ κέρατα ὁ ταῦρος νὰ διευθύνῃ ἀκριβῶς, χωρὶς ἐπὶ ἐκείνων νὰ ἔχη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς; Πῶς θὰ παλαίῃ γαῦρος, χωρὶς νὰ πλήττῃ τὸν ἐχθρὸν τὴν πληξίν διακρίνων;»

Ἄλλ' ὅμως ἤδη φοβερὰ ὤργισθη ὁ Κρονίδης καὶ τὸν κριτὴν ξυλοκοπῶν «Τὰς ἀρετάς, τῷ λέγει, αἰσχιστον τέκνον τῆς Νυκτός, δὲν ἔτυχε νὰ ἴδῃς, ἀλλ' εἶδες ὅ,τι νοῦς τυφλὸς ἐδύνατο νὰ ψέγγῃ!»

Τοῦ μύθου μου τὴν ἐννοίαν οἱ πάντες ἐννοεῖτε : ὁ Μῶμος ἤδη ἔπεσε μετὰ τῶν Ὀλυμπίων· ἀλλ' ἀναφαίνονται συχνοὶ κριταὶ καὶ τεχνοκρίται τοῦ Μῶμου τέκνα γνήσια καὶ — λείπει ὁ Κρονίων!

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Ι. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΜΕΝΩΝ
ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΝ

Ἐκ τῶν μεγίστων ἐπινοήσεων τοῦ αἰῶνός μας, ὅστις δικαίως ἐκλήθη αἰὼν ἐπινοήσεων, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι εἶνε καὶ ἡ τῶν δυναμοηλεκτρικῶν μηχανῶν εἰς ἠλεκτρικοὺς κινητήρας. Ἡ ἐπινοήσις τῶν μηχανημάτων τούτων εἶνε ἐκ τῶν ἐνεργητικωτέρων καὶ τῶν μᾶλλον συντελουσῶν εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἐν τῷ πολιτισμῷ πρόδον τῆς ἀνθρωπότητος. Δι' αὐτῶν ἐπετεύχθη ὁ τρόπος τῆς ἐπιβλαβέως χρησιμοποίησεως τῶν ἀφθόνων δυνά-

μεων, ἃς χορηγεῖ ἡμῖν ἡ φύσις, τῶν ποταμῶν, τῶν καταρρακτῶν, τῶν παλιρροιῶν, τῶν ἀνέμων, κλπ. αἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἀπόλλυνται ἀχρησιμοποίητοι ἐπὶ τῶν ὁρέων, τῶν αἰγιαλῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἀκατοικοίτων τόπων. Πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὗται ἀπὸ τοῦδε δύναται νὰ περισυναχθῶσι καὶ νὰ μεταβιβασθῶσι δι' ἀπλοῦ τινος ἀγωγοῦ νήματος ὅπουδῆποτε εἶνε χρήσιμοι.

Ἴδου πῶς δύναται ἡ δύναμις καταρράκτου ἢ ποταμοῦ νὰ μεταβιβασθῇ εἰς ἀπόστασιν τινα καὶ νὰ κινήσῃ οἰανδῆποτε μηχανήν.

Εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ ἐμβαπτίζεται πτερωτὸς τροχὸς τιθέμενος εἰς κίνησιν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ· παρὰ τὰς ὄχθας τίθεται δυναμοηλεκτρικὴ τις μηχανή, γράμμυ καθ' ὑπόθεσιν, λαμβάνουσα τὴν κίνησιν αὐτῆς παρὰ τοῦ τροχοῦ καὶ μεταβιβάζουσα τὸν ὑπ' αὐτῆς παραγόμενον ἠλεκτρισμὸν διὰ μεταλλικοῦ τινος νήματος εἰς τινα ἠλεκτρικὸν κινητήρα, εὐρισκόμενον ἐν τινι πόλει μακρὰν τοῦ ποταμοῦ (1). Ὁ κινητὴρ οὗτος τιθέμενος εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν κίνησιν αὐτοῦ εἰς οἰανδῆποτε μηχανήν κοινωνοῦσαν μετ' αὐτοῦ δι' ἀτέρμονος ἰμάντος καὶ μέλλουσας νὰ ἐκτελέσῃ ἐργασίαν τινα. Ὄντως λοιπὸν πᾶσα φυσικὴ δύναμις δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ μετατρέπομένη εἰς ἠλεκτρικὴν καὶ μεταβιβαζομένη διὰ μεταλλικοῦ νήματος εἰς οἰανδῆποτε ἀπόστασιν.

Ἄλλὰ καὶ αἱ τεχνηταὶ κινητικαὶ δυνάμεις, ὅσων ὁ ἀτμός, τὸ κροτοῦν ἀέριον, κτλ. δύναται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ μετατραπῶσιν εἰς ἠλεκτρικὴν καὶ νὰ μεταβιβασθῶσιν εἰς οἰανδῆποτε ἀπόστασιν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσωσιν ἐργασίας εἰς διαφόρους τόπους, ἢ ὅταν δὲν δύναται νὰ μετενεχθῶσιν εἰς τὸν κατάλληλον. Οἰαδῆποτε ἐν γένει ἀχρηστος δύναμις δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς χρήσιμον καὶ λυσιτελεῖ.

Ἐντεῦθεν ἀναρίθμητοι ἐφαρμογαὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ τῆς μεταβιβάσεως τῶν κινητικῶν δυνάμεων, ἀδιαλείπτως δὲ πολλαπλασιάζονται καὶ ἀνέρχονται τὰς βαθμίδας αὐτῆς. Ἴδου ἐν περιλήψει αἱ κυριώτεραι τῶν ἀπὸ τοῦ 1879 γενομένων.

Κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1879, δύο μηχανικοὶ, καλούμενοι Φέλιξ καὶ Χριστιανός, κατώρθωσαν ἐπιτυχῶς νὰ ἀροτριάσωσιν ἀγρὸν διὰ τινος ἠλεκτρολάτου μηχανῆς, ἣν ἐτέθη εἰς κίνησιν ἀτμομηχανῆ κειμένη εἰς ἀπόστασιν 2 χιλιομέτρων.

Τῷ 1881 ἕτεροι μηχανικοὶ μεταχειρισθέντες τὸ αὐτὸ σύστημα ἐπέτυχον διὰ μιᾶς μόνης ἀτμομηχανῆς νὰ κινήσωσι πολλὰς περιστροφικὰς ἢ φυγοκέντρους ἀντλίας, μακρὰν καὶ εἰς διαφόρους θέσεις κειμένας, καὶ χρησιμεύσας εἴτε εἰς ἀποξήρανσιν τελματωδῶν μερῶν, εἴτε εἰς ἀρδευσιν ἀμπελῶν.

Τῷ 1881, 1882, 1883 αἱ ἠλεκτρικαὶ ἐκθέσεις τῶν Παρισίων, Μονάχου καὶ Βιέννης περιέκλειον ἐπίσης ἰκανὰ

(1) Ἄντι νὰ μεταβιβάξῃ τὸν ὑπ' αὐτῆς παραγόμενον ἠλεκτρισμὸν ἢ ρηθεῖται δυναμομηχανῆ εἰς κινητήρα δύναται νὰ τὸν μεταβιβάξῃ εἰς φωτιστικὴν συσκευὴν· τότε δὲ ἡ κινητικὴ τοῦ ποταμοῦ δύναμις μετατρέπεται εἰς ἠλεκτρικὴν φωτιστικὴν ἐνέργειαν καὶ οὐχὶ κινητικὴν δύναμιν περὶ ἧς κυρίως ὁ λόγος.

παραδείγματα ὁμοίας ἐνεργείας ἐξ ἀποστάσεως. Δι' ἀπλῆς πιέσεως ἐνὸς κομβίου ἐτίθεντο εἰς κίνησιν πᾶσαι αἱ ἐν αὐταῖς ὑπάρχουσαι μηχαναί, ἀντλῖαι, ἀεριστήρες, ὑψωτικαὶ ἀναβάθραι, διατρητήρες, κτλ. Κάλλιον ἰδίᾳ παράδειγμα ἐνεργείας ἐξ ἀποστάσεως κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν Παρισίων ὑπῆρξεν ὁ ἠλεκτρικὸς τροχιοδρόμων, ὅστις ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς γραμμῆς, τῆς συνδεούσης τὸ μέγαρον τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας.

Τῷ 1882 ὁ διακεκριμένος γάλλος μηχανικὸς καὶ ἠλεκτριστὴς Μάρκελλος Δεπρέ, κατὰ τὴν ἐν Μονάχῳ ἐκθεσιν, ἠδυνήθη, ἐξ ἀποστάσεως 50 χιλιομέτρων, (ἐκ τῆς πόλεως Μισσάχης), νὰ θέσῃ τηλεγραφικῶς εἰς κίνησιν μίαν ἀντλίαν, ἧς τὸ ὕδωρ ἐχρησίμευσεν εἰς παραγωγὴν τεχνητοῦ καταρράκτου.

Κατὰ Μάϊον τοῦ 1883 ἐν Γαλλίᾳ, ὁ αὐτὸς Δεπρέ, μεταβιάζων ἐκ τῆς πόλεως Βιζέλλης τὴν δύναμιν ἐνὸς ποταμοῦ εἰς τὴν 14 χιλιομέτρα ἀπέχουσαν πόλιν Γρενόβλην, κατῴρθωσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νὰ κινή ἀντλίαν παράγουσαν τεχνητὸν καταρράκτην καὶ νὰ φωτίζῃ τὸ δημοπρατήριον δι' ἀπλέτου ἠλεκτρικοῦ φωτός.

Μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἀξιοσημειώτους μὲν διὰ τὴν σπουδαιότητά των, τύπον ὅμως δοκιμῶν ἐχούσας ἐφαρμογὰς, αἱ καθαρῶς βιομηχανικαὶ καὶ οὕτως εἰπεῖν διαρκεῖς δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρωσιν ἢ εὐρύτατον ἔδαφος.

Ἐν πλείστοις σήμερον ἐργοστασίοις, ἰδίᾳ τῆς Γαλλίας, κινουσιν ἠλεκτρικῶς ἐξ ἀποστάσεως τρυπάνους σιδήρου, σφύρας μεγίστας..... πρὸς δὲ πρίονας, τόνρους, βαροῦλκα, ἐκφορτωτικὰς μηχανάς, κτλ. Ἐν τοῖς καταστήμασι τῆς Ὁραίας Κηπουροῦ ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαγῶν διαβιάζουσι τὴν δύναμιν μιᾶς ἀτμομηχανῆς ἐν τοῖς ὑπογείοις κειμένοις διὰ μεταλλικοῦ νήματος εἰς τοὺς ἀνωτάτους ὀρόφους, ἔνθα κινουσι ῥαπτικὰς μηχανάς, ταινιοκόπτας, κλπ (1). Ἐν Ἀγίᾳ Ἐλισάβετ τῆς Πικαρδίας ἀρδεύουσι τοὺς ἀγροὺς διὰ τινος ἀναρροφητικῆς ἀντλίας κειμένης ἐπὶ ῥυακίου καὶ ἀπεχούσης τῆς πόλεως, ὅθεν λαμβάνει ἠλεκτρικῶς τὴν κίνησιν τῆς, 775 μ. Ἀλλαχοῦ δὲ τούναντίον ἀποξηραίνουσι ἠλεκτρικῶς γαίας διὰ περιστροφικῶν ἢ φυγοκέντρων ἀντλιῶν. Ἐπίσης ἠλεκτρικῶς ἐξ ἀποστάσεως κινουσιν ἐν τισὶ πόλεσι λιθοθραύστας καὶ μικρὰς σκαπτικὰς μηχανάς. Καὶ ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς μεταλλωρυχείοις ἤρχισαν ἤδη νὰ κινῶσιν ἠλεκτρικῶς συσκευὰς τινὰς. Τὸ δὲ σπουδαιότατον, καὶ σιδηροδρόμοι ἠλεκτρικοὶ κατεσκευάσθησαν, ἰκανὰς μάλιστα συνδέοντες πόλεις.

Ἐν γένει ὁ ἠλεκτρισμὸς ἤρχισε νὰ εἰσάγῃται εἰς πάν-

(1) Ἐν Ἐλβετίᾳ (ἐν Σαιν-Μόρις) καὶ ἐν τισὶ πόλεσι παρὰ τὰ Πυρηνία πρὸς φωτισμὸν τῶν μεγάλων οἰκιῶν, καταστημάτων καὶ ξενοδοχείων μεταχειρίζονται τὴν δύναμιν τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν ὁμοίως διὰ μεταλλικοῦ νήματος ἐξ ἀποστάσεως. Ἐν Ἀμερικῇ τὴν δύναμιν τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νεγκάρα διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μεταχειρίζονται εἰς φωταγωγίαν αὐτῶν τούτων τῶν καταρρακτῶν τὸ ὑπὸ τούτων τῆ συνεργείᾳ τῶν ρευματογόνων μηχανῶν παραγόμενον ἠλεκτρικὸν φῶς εἶνε τότε ἰσχυρόν, ὥστε ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ καταρράκτου τοῦ Ἰππείου Πεγάλου τὸ φῶς τοῦ ἀντανκλόντες πλείστοι ἀναγκαστῆρες ὑπὲρ τῶν καταρρακτῶν καθιστῶσι αὐτοὺς παρεμφερεῖς τοσιφ ὑδρογῆρου ἢ στίλβοντος ἀργύρου, ἀποτελοῦντι μεγαλοπρεπέστατον καὶ γραφικώτατον θέαμα Ἐν ταῖς λοιπαῖς δὲ πόλεσι γενικῶς, ταῖς μὴ εὐνοουμέναις ὑπὸ τῆς φύσεως, ἐν τοῖς πλοίοις, κλπ. μεταχειρίζονται διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, τὴν δύναμιν ἀτμομηχανῶν.

τας τοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας. Τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ εἶνε ἄπειρα, καὶ διὰ τοῦτο ἄπειρον τὸ στάδιον, ὅπερ ἐτι μέλλει νὰ διατρέξῃ.

I. X. ΒΛΑΣΣΗΣ.

ΑΣΙΑΤΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΜΗΝΩΝ

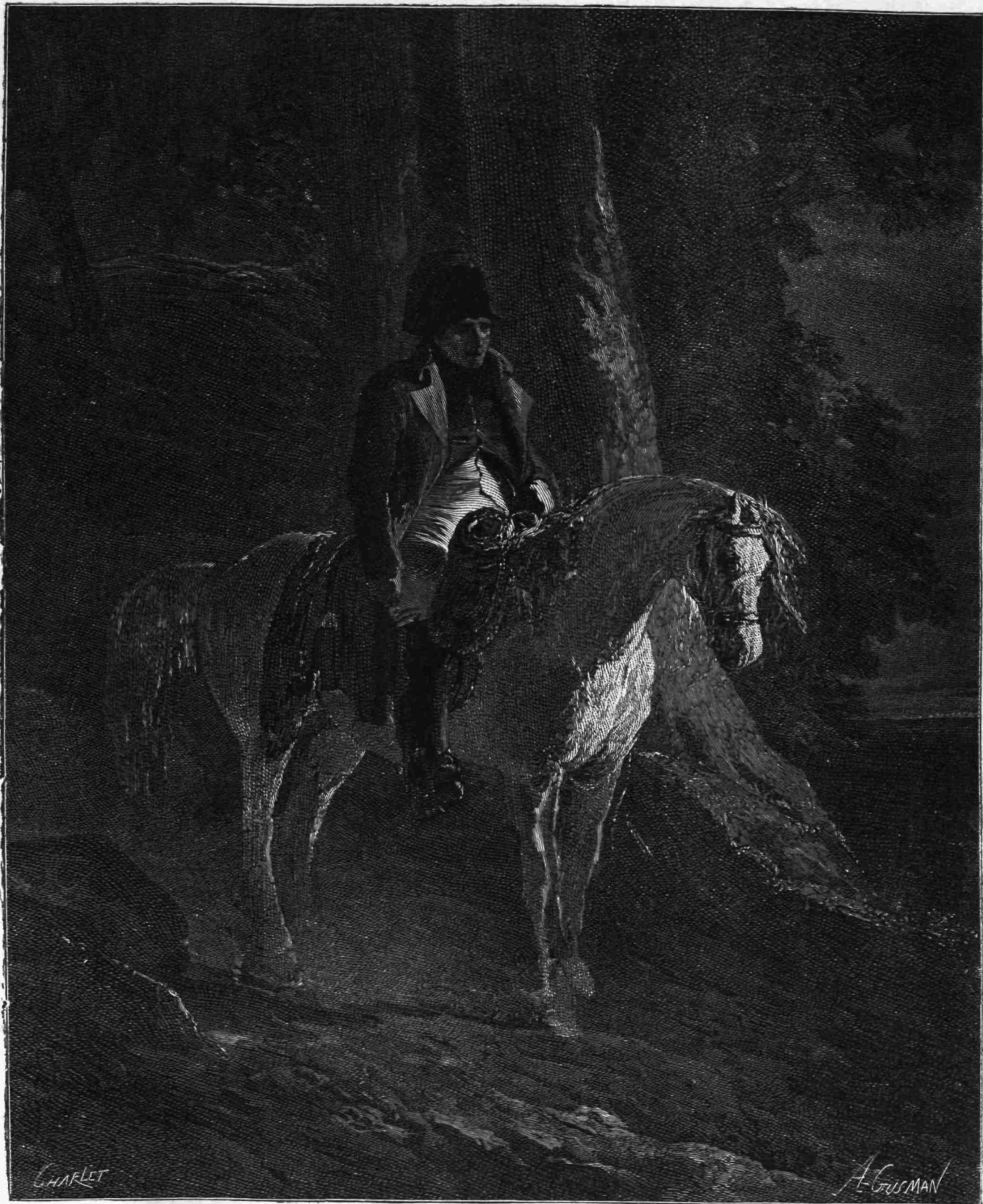
Α'. Μουχαρέμ. Ὁ μὴν οὗτος, πρῶτος τοῦ Ἀραβικοῦ ἡμερολογίου, σύγκειται ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν· ἐθεωρεῖτο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀραβῶν ἱερός, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα δηλοῖ, καὶ κατ' αὐτὸν ἀπηγορεύετο πᾶσα πολεμικὴ παρασκευὴ ἢ ἐκστρατεία. Συνήθως καλεῖται καὶ ἄσοορᾶ ἢ ἦτοι μόνον τοῦ πένθους, ἔνεκα τοῦ γενικοῦ πένθους, ὅπερ οἱ τε Ἀραβες καὶ Μωαμεθανοὶ φυλάττουσι κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ μηνός τούτου (γέβριλ-ασέρ) εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Χουσεΐν, υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ, φονευθέντος μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ ὑπὸ τινος στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος τοῦ Γεζίτ, κατὰ τὸ 61 ἔτος Ἐγεΐρας ἐν τῇ πεδιάδι Καρβελλᾶ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Περσίας. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου τούτου κατ' ἔτος μεταβαίνουσι πολλοὶ Μωαμεθανοὶ καὶ ἰδίως οἱ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀλῆ.

Β'. Σαφέρ. Ἦτοι μὴν τῆς ἐρμημίας, ὡς ἐκ τῆς εἰς πόλεμον ἀποδημίας τῶν φυλῶν, συγκείμενος ἐξ 29 ἡμερῶν. Καλεῖται δὲ οὕτω, διότι καθ' ὃν χρόνον εἶχε συστηθῆ τὸ ἀραβικὸν ἡμερολόγιον, οἱ κατοικοῦντες τὴν Μέκκαν Ἀραβες ἐσυνείθιζον κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ἐγκαταλείποντες τὴν πόλιν, νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς παρακειμένης πόλεως Σαΐφ.

Γ'. Ρεβιούλ-ἔβ-εέλ. Ἦτοι πρῶτος μὴν τῆς ἀνοίξεως, συγκείμενος ἐκ 30 ἡμερῶν. Οἱ νῦν Ἀραβες καὶ ἰδίως Μαγριπῖνοι ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν Μεβλούτ (1), ἦτοι μῆνα τῶν γεννεθλιῶν, ἔνεκα τῆς ἐπετείου ἐορτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ, ἧτις ἐορτάζεται τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 τοῦ μηνός· καλεῖται ἰδ-ἔλ-λέϊλετ οὐλμου-βαρεκέ, ἦτοι ἰδ-ἔλ-λέϊλετ-οὐλ-μουδαρακέ, ἦτοι ἐορτὴ τῆς εὐλογημένης νυκτός. Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐν Τριπόλει τῆς Βαρβαρίας, ὡς καὶ ἐν τισὶ πόλεσι τῆς Αἰγύπτου ἐορτάζεται μετὰ ἐκτάκτου πομπῆς καὶ παρατάξεως, ἧτις κινεῖ πολὺ τὸ διάφορον, αἱ τελεταὶ αὗται καὶ αἱ πομπαὶ ἔχουσι πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὰ ὄργια τῶν Βακχῶν καὶ τῶν Μαινάδων· διότι, ὡς τὸ πάλαι οἱ τελοῦντες αὐτὰ οἰστροπλήγες καὶ μανιώδεις γινόμενοι οὔτε τῶν λεγομένων οὔτε τῶν πραττομένων εἶχον αἰσθησιν, οὕτω καὶ νῦν τὰ διάφορα τάγματα τῶν Μουραβουσιῶν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, διὰ τῆς ἀφθόνου χρήσεως τοῦ μεθυστικωτάτου ποτοῦ χασις ἐν τῇ οἰστρομανίᾳ αὐτῶν, ἔξαλλοι καὶ γυμνό-

(1) Ὁρα ἐρημ. Ἀνατολικῶν Ἀστέρων ἐκδλ. ἐν Κων/πόλει. ἀρ. 919, 923, 924 καὶ 925. ἡμετέραν Μελέτην «περὶ τῶν ἡθῶν, ἐθίμων κατακινῶν τῆς Τριπόλεως τῆς Βαρβαρίας, περιγραφὴν τῆς ἐορτῆς τοῦ Μεβλούτ καὶ τοῦ Αὐτοκρ. Νοσοκομείου αὐτῶν κτλ.» συνταχθεῖσαν παρ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐν Τριπόλει τῆς Βαρβαρίας διαμονὴν ἐν ἡ διετίλῳν πρόεδρος τοῦ ἐν αὐτῇ Ἐρετείου.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ = ΤΜΗΜΑ ΧΑΡΑΚΤΙΚΗΣ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ

[ΕΡΓΟΝ ΑΔ. GUSMAN ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ CHARLET.]

ποδες καὶ λελυμένη τῇ κόμῃ χορεύσαντες καὶ πομπεύσαντες, μετὰ ταῦτα οὐδενὸς τῶν λεχθέντων μέμνηνται, καὶ ἐν τῷ χορῷ ἀλλήλους οὐ διαγιγνώσκουσιν· ἀντὶ δὲ τοῦ τῶν Βακχῶν ἐπιφωνήματος εὐ οἱ! σα βοῖ! ἐκφωνοῦσι τοὺς μυχίους στεναγμοὺς ἔφ, ἔφ, οὐφ, οὐφ· καὶ ὡσπερ αἱ Μαινάδες ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ κρατοῦσαι θύρσον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ ἀγαλμάτιον τοῦ Διονύσου, ὠργίαζον, ὡς ἐν ταῖς ἱεραῖς πομπαῖς τὰ ἀγαλμάτια τῶν θεῶν ἐπ' ὤμων οἱ ἱερεῖς φέροντες, ἐπεφώνουν ὑπὸ τοῦ ἄχθους δηθεν τῆς θεότητος βαρυνόμενοι, οὕτω καὶ οἱ θυρσοπλήγες οὗτοι: Μουραβοῦται φέρουσι ἐπὶ χεῖρας θύρσους θυμιατήρια καὶ διάφορα συμβολικὰ ἀρχαῖα σήματα τοῦ τάγματος αὐτῶν καὶ πίνακας φέροντάς διαφόρους ζωγραφίας καὶ κρατοῦντες ταῦτα ἐνθουσιωδῶς ἀείποτε φωνοῦσι τὸν Ἄλλ' ἀχ καὶ στενάζουσιν ἀδιακόπως· ταῦτα ἔστωσαν ἐν μοίρᾳ παρεκβατικῇ.

Δ'. Ρεβίουσ-σανὲ καὶ ρεβίουλ-ἀχῆρ, ἦτοι δεῦτερος μὴν τῆς ἀνοίξεως καλεῖται δ' ἐπίσης καὶ Σαί-ἐλ-μεβλούτ, ὡς ἐρχόμενος μετὰ τὸν μῆνα τῆς γεννήσεως τοῦ προφήτου· σύγκειται δὲ ἐξ 29 ἡμερῶν. Οἱ δύο οὗτοι ρεβί, α. καὶ β'. ὠνομάσθησαν οὕτως ἐξ ὁμοιώσεως πρὸς τὴν ἀνοιξιν (ἀραβιστὶ ρεβί) καθότι κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας ἐνέμοντο τὰ ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ προηγουμένου μηνὸς λάφυρα καὶ διετέλουν οὕτως ἐν εὐπορίᾳ ὡς ἐν καιρῷ τῆς σογκομηδῆς τοῦ καρποῦ

Ε'. Τζεμάζηλ-ἐδβέλ, ἦτοι πρῶτος μὴν ἀκινήσιας, συγκείμενος ἐκ 30 ἡμερῶν.

ΣΤ'. Τζεμάζησ-σανὲ ἢ Τζεμάζηλ-ἀχῆρ, ἦτοι δεῦτερος μὴν ἀκινήσιας, ἐξ 29 ἡμέραν συγκείμενος· ὠνομάσθησαν οὕτως οἱ δύο οὗτοι μῆνες, διότι κατ' αὐτοὺς, ὡς ἐκ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν ἢ τῶν λαφύρων τῶν προηγουμένων μηνῶν, αἱ φυλαὶ ἔμενον ἄεργοι ἐν ταῖς ἐστίαις αὐτῶν, ὡς ἐὰν ἦσαν ἄψυχα ἢ ἀκίνητα ὄντα (Τζεμαδάτ).

Ζ'. Ρετζέπ, ἦτοι σεβαστός, ἢ κατ' ἄλλην ἐτυμολογίαν μέσος, ὡς ἀποτελῶν τὸ μέσον τοῦ ἔτους, συγκείμενος ἐκ 30 ἡμερῶν. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἄραψιν ἦν καθιερωμένος ἐν τῇ ἐξασκήσει θρησκευτικῶν καθηκόντων. Κατ' αὐτὸν δ' ἐπίσης ἐνησχολοῦντο καὶ ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, διὸ καὶ ἀπεκάλουν τὸν μῆνα τοῦτον ἐ λ α σ ὶ μ, ἦτοι κωφόν· διότι ἔνεκα τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων δὲν ἠδύναντο ν' ἀκούωσιν.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 4 πρὸς τὰς 5 τοῦ μηνὸς τούτου, ἦτις καλεῖται λέϊλετ-οὔρ-ράγαίπ, ἦτοι νύξ τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐορτάζεται ἡ ἀνάμνησις τῆς συλλήψεως τοῦ Μωάμεθ. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα τῆς 27 πρὸς τὰς 28, ἐορτάζεται καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μί ρ ἄ τ ζ ἦτοι τῆς ἀναλήψεως τοῦ προφήτου· οἱ Ἄραβες δοξάζουσιν ὅτι ὁ προφήτης αὐτῶν, ἔχων ἐντὸς ὀχλήματος τεράστιόν τι ζῶον καλούμενον Β ο ρ ἄ κ, μετέβη ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐκ τῆς Μέκκας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Η'. Σααπάν, ἦτοι μὴν τῆς διασπορᾶς, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον πολλὰς ἐκ τῶν φυλῶν διεσπείροντο εἰς διάφορα μέρη. Ὁ μὴν οὗτος σύγκειται ἐξ 29 ἡμερῶν.

Θ'. Ραμαζάν, ἦτοι μὴν τοῦ καύσωνος, συγκείμε-

νος ἐκ 30 ἡμερῶν. Μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς μωαμεθαικῆς θρησκείας, ὁ μὴν οὗτος καθιερώθη εἰς αὐστηρὰν νηστείαν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἡ νύξ τῆς 26 πρὸς τὰς 27 τοῦ μηνὸς τούτου καλεῖται λέϊλετ-οὔλ κάδρ (κοινότερον καθῆρ γκετζεσί) ἦτοι νύξ τῆς εὐδαιμονίας· κατ' αὐτὴν δὲ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῆς πρώτης ἀποκαλύψεως, καθ' ἣν ὁ Μωάμεθ ἔλαβεν ἐξ οὐρανοῦ τὸ προφητικὸν χάρισμά του.

Ι'. Τεβάλ, ἦτοι μὴν τῆς συζεύξεως, συγκείμενος ἐξ 29 ἡμερῶν. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ἐγένετο ἡ σύζευξις τῶν καμήλων.

Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς τούτου τελεῖται ἡ ἐορτὴ τοῦ φ η τ ἦ ρ, ἢ κοινότερον ἰφτιάρ τοῦτέστι τῆς λύσεως τῆς νηστείας τοῦ Ῥαμαζάν. Ἐορτάζεται δὲ, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὑπὸ τὸ σῦνηθες ὄνομα Β α ἱ ρ ἄ μ.

ΙΑ'. Ζιλκααδέ, ἦτοι μὴν τῆς ἀναπαύσεως, συγκείμενος ἐκ 30 ἡμερῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς τούτου οἱ Ἄραβες ἀνεπαύοντο ἐνίοτε ἐκ τῶν πολεμικῶν κόπων καὶ ἐνησχολοῦντο ἐν τῷ ἐμπορίῳ.

ΙΒ'. Ζιλχιτζέ, ἦτοι μὴν τῆς προσκυνήσεως, συγκείμενος ἐξ 29 ἡμερῶν ἐν τοῖς κοινοῖς ἔτεσι καὶ ἐκ 30 ἐν τοῖς ἐμβολίοις.

Ὁ μὴν οὗτος ἐστὶν καθιερωμένος ἐν τῇ προσκυνήσει τοῦ Κ ο α β ἔ, ὅπου πᾶς Μουσουλμάνος ὀφείλει ἅπαξ τοῦλάχιστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ νὰ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν καὶ προσκύνησιν τῶν Ἱερῶν τόπων.

Κατὰ τὴν 10 τοῦ μηνὸς τελεῖται ἡ ἐορτὴ τῆς θυσίας (κουρδάν-βαϊράμ), καθ' ἣν θυσιάζουσιν εἰς τὸν Θεὸν μέγαν ἀριθμὸν προβάτων, ἐν δὲ τῇ Ἄραβίᾳ καὶ καμήλων· αὕτη διαρκεῖ ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, καὶ πανταχοῦ, ἰδίᾳ δ' ἐν Μέκκᾳ, πανηγυρίζεται μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης ἐπισημότητος.

Ἐκ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐξηγήσεως τῶν δώδεκα Ἀραβικῶν μηνῶν παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι οἱ Ἄραβες ἔδωκαν τὰς διαφόρους ταύτας ὀνομασίας εἰς αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν βίου. Καὶ τῷ ὄντι, τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰκονίζουσι πιστῶς τὴν τότε κατάστασιν τῶν ἀραβικῶν φυλῶν, αἵτινες ἔζων νομαδικῶς καὶ ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ πολέμου μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, εἰς ὃ ἄλλως συνέτεινε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις τῆς χώρας αὐτῶν, οὔσης ἀμμύδους καὶ ἀκάρπου.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τῶν δώδεκα Ἀραβικῶν μηνῶν ἔστωσαν ἱκανὰ πρὸς συμπλήρωσιν περὶ ὧν ἐπραγματεύθημεν ἐν Σ'. φυλλαδίῳ τοῦ Ἀ τ τ ι κ ο Ὑ Μ ο υ σ ε ἰ ο υ.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δικαστὴς ἐν τῷ ἐπαρχ. Δικαστηρίῳ Ἀμμοχόστου.

ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ARMAND SILVESTRE

I

Καὶ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ Κήπῳ τῶν Ἐλαιῶν, κατὰ τὴν πλήρη ἀγωνίας Νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς ἀπέφευγε τὸ ζοφερὸν τῆς καταδίκης ὄραμα, ἐνῶ ἡ ψυχὴ του ἦν βεβυθισμένη εἰς τὴν ἀκατάσχετον ἐκείνην νοσταλγίαν τῆς ζωῆς ἢ δὲ σὰρξ ἐξεδήλου τὰ ἐφ' ἑαυτῆς συμπτώματα τῶν ἐκδηλώσεων τῆς κατατροχούσης αὐτὸν ταραχῆς, δοκιμάζων μεθ' ὅλον τὸ μεγαλεῖόν του τὴν φρίκην τῆς ἐπωδύνου καὶ ὑπάτης θυσίας, αἰσθανόμενος ἐν τοῖς μυχίοις αὐτοῦ ἐξεγειρομένην τὴν ἀλαζονείαν τῆς ἀθωότητός του καὶ ἀνακυκωμένους τοῦ ἐξίλασμοῦ τοὺς πικροὺς πόθους, θῦμα ἑαυτὸν προσφέρων ἐκούσιον Θεοῦ, οὔτινος εἶχεν ἐρευνῆσαι τὰς βουλάς χωρὶς νὰ κατανοήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην.

Ἐβάδιζε κατηφῆς καὶ ἐνῶ γλυκεῖα αὔρα ἀνεκίνει τὰ φιλλώματα τῶν δένδρων, ὡς κύματα ὀρμητικὰ ἀντιπαρήρχοντο πρὸ τῆς φαντασίας του αἱ ἀναμνήσεις τῶν πρώτων ἡμερῶν, ἀναμέλπουσαι εἰς τὴν ψυχὴν του τοῦ αἰωνίου ἀποχωρισμοῦ τοὺς ὕμνους πρὸς τὴν παρωχημένην εὐκλειαν. Ἀνεπόλει τοὺς ποιμένας κλίνοντας γόνυ πρὸ τοῦ ἐπιφανέντος ἀστέρος, τοὺς μὲ πολίαν καὶ εἰς κύματα βοστρύχων ἐπὶ τῶν ὤμων καταπίπτουσαν τὴν κόμην μάγους καίοντας τὸν λιθωντὸν αὐτῶν, τὸ συνωθούμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ μετὰ κλάδων φοινίκων χαιρετίζον τὴν ἐν ταῖς ρύμαις τῆς Ἱερουσαλήμ παρέλασίν του πλῆθος, τοὺς φίλους τοῦ Λαζάρου ἀνακηρύσσοντας αὐτὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ ἐν τέλει τὴν Μαγδαληνὴν, περιλούσαν τοὺς πόδας του διὰ τῆς ἐρωτικῆς ἀποπνοίας τῶν χειλέων τῆς καὶ ἄλλων εὐωδῶν μύρων.

Καὶ ὁ προεγνωσμένος θάνατός του ἐφάνη τότε αὐτῷ φρικωδέστερος, καθ' ὃ ἀναγκαιότερος, διότι τοῦ βίου οἱ γλυκεῖς πόθοι ἔτεινον νὰ προσκολληθῶσιν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χιτῶνος τῆς ἐθελοθυσίας του, ὡς ἐμπήγνυνται αἱ ἄκανθοι εἰς τ' ἄκρα τῶν ἱματίων τοῦ ἐν μέσῳ τοιούτων διελαύνοντος. Ἐπρεπε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ μοιραῖον τέλος, ἵνα αἰσθανθῇ ὡς οἶόν τε ἐλαφρότερον τὸν βαρὺν φόρτον τῆς θυσίας κυρτοῦντα τοὺς ὤμους του.

Αἴφνης, ἐνῶ παρεδίετο εἰς παρομοίους λογισμούς, ἰκετεύων τὸν ἄγνωστον πατέρα του νὰ τὸν ἐνισχύσῃ κατὰ τὴν ὑπάτην, ἣν ἐμελλε νὰ ὑποστῇ, δοκιμασίαν, σκιά ἐν τῇ νυκτὶ διολισθήσασα προσήψατο αὐτοῦ, ἣν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς τὴν τοῦ Ἰούδα, ἐκείνου δηλον ὅτι ὅστις ἐμελλε νὰ τὸν προδώσῃ καὶ οὔτινος ἐνεβάτευσε τὸν σκοπόν.

Ὁ Ἰούδας, βαδίζων καὶ οὔτος ἐν ταραχῇ καὶ ἐπιζητῶν τὴν ἐρημίαν ὑπὸ τὰ σιγαλὰ δένδρα ἵνα ἀνακουφισθῇ ἀπὸ τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου τῶν ἐλέγχων ὑφ' ὧν κατετρίχετο, ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' οὔτος τὸν ἐβίασε νὰ μένη καὶ συνῆψαν ἀμφοτέροι τὸν διάλογον τὸν δε.

II

— Διατί θέλεις νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν δημιῶν μου, Ἰούδα; Δὲν ἤμην πάντοτε ἀγαθὸς καὶ φιλικὸς γλυκὺς πρὸς σέ τε ὡς καὶ πρὸς τοὺς λοιπούς, ἐπικτικὸς πρὸς τὰς ἀδυναμίας σου καὶ διδάσκων σοι τὸν ἔλεον;

— Ἀληθῆ λέγεις, Κύριε.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι τὴν αἰωνίαν καταδίκην ἣν σοι προετοιμάζει ἡ οὐρανία ὀργή; Ἀγνοεῖς, ὅτι Θεὸς εἰμι;

— Ἀληθῆ λέγεις, Κύριε.

Καὶ ἀνεγείρων ἀγερώχως πρὸς τὸν Ἰησοῦν τοὺς ὀφθαλμούς του, οὐς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκράτει τεταπεινωμένους καὶ ἀφ' ὧν ἐξηκοντίζοντο ζοφεραὶ λάμψεις, προσέθηκε μετὰ σταθερωτέρου καὶ ἐπιβλητικωτέρου τόνου ὠμότητος:

— Καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ σὲ τιμωρήσω!

Ὁ Χριστὸς, ἐμβρόντητος, ἀνέτεινε μειλιχίως τὰς χεῖρας ἐν πραότητι πρὸς νεφέλην χρυσαυγῆ, σχηματιζομένην ἐκ τῆς ἀνταυγείας τῶν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των αἰωρουμένων καὶ λαμπυριζόντων ἀστέρων, δραγάδην ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς μορφῆς των διὰ τοῦ φυλλώματος διολισθαίνουσας ἀπλοῦσης.

Ἀμάλακτος, ἐξ ἀντιθέτου, ἀμείλικτος, πικρὸς καὶ τρογμώδης, ἀπαισιῶς τὴν ἀπὸ χρόνου πολλοῦ ἐν κολάσει μισαρῶν παθῶν ἀνακοχλάζουσαν καρδίαν του ἀνακουφίζων καὶ δίοδον οἶονεὶ παρέχων εἰς τὸν χεῖμαρρον τοῦ μίσους ὅπερ κατεπλήρου αὐτήν, ὁ Ἰούδας ἐξηκολούθησε φλογερός:

— Naί, σὲ πιστεύω Θεόν! Μόνος μεταξὺ ὄλων ἐκείνων οὐς φαντάζεσαι πιστούς, ἀλλ' οἵτινες θὰ σὲ ἀρνηθῶσιν αὔριον, σὲ πιστεύω ὡς τὸν μόνον τοῦ παντός δημιουργόν, τὸν κύριον καὶ δεσπότην τοῦ εἰμαρμένου, τὸν ποιήσαντα ἡμᾶς ὅποιοι ἐσμέν, πρὸς ὃν ἀνέρχεται ἀπὸ τῆς νηπιωδεστέρας καὶ ἀγριωτέρας τῶν αἰώνων ἡλικίας ἡ ἀνωφελὴς βλασφημία τῶν πασχόντων καὶ ὀδυνομένων! Καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ μόνον, ἤδη ὅτε κρατῶν σε τέλοσὺ ποχεῖριον ὑπὸ τὴν θνητὴν σου μορφήν, θὰ βοήσω πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: Ἐκ δὲ κ ἡ θ η τ ε ! Ἐμπήξατε ἀκάνθας εἰς τὸ μέτωπόν του, καρφώσατε ἤλους εἰς τὰς παλάμας του καὶ νύξατε διὰ λόγχης τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσηρμοσμένην πλευρὰν αὐτοῦ! τυραννήσατε αὐτὸν διὰ τῆς ἀπαισιωτέρας βασάνου, ἥτις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἄλλη ἢ ἡ βραδέως ἀνὰ μίαν τῆς ζωῆς τὰς λωρίδας ἐν ὀδύνη ἀνασπῶσα. Καὶ ἡ στυγνοτέρα τῶν βασάνων καὶ τὸ φρικωδέστερον τῶν μαρτυρίων, εἰσὶ μηδὲν δι' αὐτὸν· εἶνε Θεός!

Καὶ ὁ κατάρατος θνητός, ὡσεὶ ἐμπνεόμενος καὶ ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς λύσεως του, ἐρυθρία αἰμοχαρῶς τὴν ὄψιν, ἐξουδαινομένου μανιωδῶς τοῦ τραχήλου του καὶ ἀντικατοπτριζομένων εἰς τοὺς βλοσυροὺς ὀφθαλμούς του

πάντων τῶν θεοστυγῶν φλογῶν αἴτινες ἐλυμαίνοντο τὴν μοχθηράν του ψυχῆν.

Ὁ Ἰησοῦς, πλήρης ἐλέου καὶ μακροθυμίας ἐν τῇ ψυχῇ καὶ πραείας μακροθυμίας ἐν τῷ βλέμματι, ἤκροατο αὐτοῦ ἐν σιγῇ.

III

Καὶ ἀφοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐπὶ πολὺ σιγήσαντα πλέον, ἀνέλαβε τὸν λόγον ὁ Χριστὸς αὖθις καὶ εἶπεν αὐτῷ μετὰ γλυκύτητος :

— Θέλω νὰ σὲ ἀκούσω μέχρι τέλους. Γνώρισόν μοι ἐπὶ τίσιν ἐλέγχεις με, ὡς Θεόν.

Ἡρεμώτερος τότε ὁ Ἰούδας, ἀλλὰ φοβερώτερος, ἴσως ἐκ τοῦ μεγαθύμου τῆς ἐπιεικείας καὶ γλυκύτητος τοῦ Ἰησοῦ τόνου μᾶλλον ἐξερεθισθείς, ἀνεκεφαλαίωσε τὴν μακρὰν ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ὑφ' ὧν κατατρύχεται κατηγορίαν τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐξέθηκεν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὰς ἐν πληθύνει βασανίζουσας τὸν ἀνθρώπου ὀδύνας ὡς ἐκ τῶν αὐτογενῶν ἐν ἐκάστῳ ἀτόμῳ καὶ ἐν συγκρούσει πρὸς ἀλλήλας διακειμένων ὀρμεμφύτων καὶ κλίσεων, τὸν πειρασμὸν ἐνεδρεύοντα μυριοτρόπως καὶ καθ' ὅλην τῆς αἰωνιότητος τὴν ἐξέλιξιν πᾶν τοῦ ἀνθρώπου βῆμα, τὴν ἐπὶ τῇ ὥσ ἐκ τῆς δι' ἧς ἐπροικίσθη ἀδυναμίας ἐμπύσει του εἰς τὸν πειρασμὸν εὐθύνην ἧτις τὸν βαρύνει, τὴν ἐπὶ γενεᾷς γενεῶν κληρονομικὴν ἐπάσιν πάσης κακίας καὶ παντὸς μίσους, ἢ ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλα τῶν διαφόρων ἀτόμων φίλων ἢ ἐθνῶν συγκρούσει ἀνάφλεξις τῶν ὁποίων σβέννυται εἰς τὸ αἷμά των, τοὺς πόθους καὶ τὰς προσδοκίας τοῦ ἀπείρου οὐς διαψεύδει οἰκτρῶς ὁ θάνατος, τοὺς πενθίμους τάφους οὐς ὀρύσσει ἐπὶ τῶν συμπαθειῶν μας χαιρεκάκως οὗτος, τὸ σπαραξικάρδιον τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ ἀπὸ προσφιλῶν ὑπάρξεων, τὸν καθ' ἐκάστην προδιδόμενον ἔρωτα, τὰς πρὸς ἀνακούφισιν ἐκ τοῦ τρομεροῦ τούτου δεινοῦ προστρεχούσας εἰς δηλητηριώδεις ἄλλας πηγὰς ψυχᾶς ; τὸ ἀβέβαιον ὄπερ κλονίζει τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἔδαφος, τὸ μυστήριον τοῦ εἰμαρμένου ἐπισκοτίζον τὴν ὀξυδέρκειαν τῶν ψυχικῶν ἡμῶν δυνάμεων, τὴν ἀσεβῆ ἡλικίαν καὶ τὸ ἀσεβέστερον γῆρας μαραιῖνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν ἱεράν τῆς καλλονῆς εἰκόνα, πᾶν τέλος ὅ,τι καθιστᾷ τὸν βίον εἰδεχθῆ, μισητὸν καὶ ἐπιβάλλει ἡμῖν αὐτὸν ἐν τούτοις χάρις εἰς νόμον ὃν ἡμεῖς δὲν ἠθελήσαμεν καὶ καθ' οὗ αὐτὸς οὗτος ὁ βίος εἶνε διηνεκῆς καὶ περίτσανος διαμαρτύρησις, τὸν νόμον τούτέστιν ἐκεῖνον, ὅστις ἐνέθηκεν εἰς τὰς φλέβας μας πυριμανὲς ἀκορέστων ἡδονῶν αἷμα καὶ κατέστησε τὴν σάρκα ἡμῶν ἀπληστον ἡδυπαθείας καὶ γόνημον ὀδυνῶν.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ἰούδας ἀνέπτυσσε πυρίνη γλώσση τὸν ἀπὸ καταβολῆς αἰώνων ἐκ τῆς ἀθλιότητος ἡμῶν πρὸς τὸν Ἀπαθῆ καὶ Αἰώνιον ἀνερχόμενον τοῦτον βλάσφημον λυγμόν, ὁ Χριστὸς τὸν ἤκουεν ἐν σιγῇ με κεκλιμένην πρὸς τὸ στῆθος τὴν περίχρυσον κεφαλὴν του, ὡς ἂν ἡ ἀπροσδόκητοι ἔλεγχοι ἐπῆλθον αἰφνίδιοι βαρύνοντες τὸ μέτωπόν του καὶ ὄντως λίαν συγκεκινημένος ἐν τῇ συστολῇ του, ἀφοῦ θαλερὰ ἤδη δάκρυα ἀνέθορον ἐπὶ τῶν θείων βλεφαρίδων του.

Τὸ ὑψηλὸν ὄνειρον τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ μαρτυρίου βυθίζον εἰς σκέψεις τὴν διάνοιάν του, τὸν ἐπίεζε καὶ ὡς ἀπὸ τούτου ἀνακούφισις ἐπῆλθεν αὐτῷ ἐν νῷ δισταγμὸς καὶ ἀμφιβολία πότερον ἄρα γε διὰ τοῦ ἐξιλαστικοῦ μαρτυρίου του θὰ ἐξήγγιζε, τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἔγκλημα τοῦ Θεοῦ ;

Καὶ ἐνῷ οὕτως ἐβυθίζετο εἰς τὴν μυστηριώδη φρίκην τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης εὐθύνης, ζήτημα ἄλυτον καθ' οὗ συντρίβονται πᾶσαι ἡμῶν αἱ βουλαὶ καὶ αἱ εἰκασίαι καὶ τὰ συμπεράσματα, ὁ Ἰούδας σαρδῶνιον γελῶν :

— Χαῖρε ! τῷ λέγει· ὅσον καὶ ἂν ἦσαι Θεός, προσπάθησε τουλάχιστον ν' ἀποθάνης ὡς ἀνθρώπος !

Καὶ ὁ ἄθλιος, ὁ πωλήσας τὸν φίλον καὶ διδάσκαλόν του, ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῇ σκιᾷ, ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς, ἀνυψῶν ἐκ νέου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἠσθάνετο καταθλιπτικώτερον ἐν τῇ καρδίᾳ βάρος, βλέπων ὅτι ὅλα τὰ οὐράνια ἄστρα εἶχον ἀποκρυβῆ καὶ μόνῃ ἢ σκοτεινῇ καὶ ζοφώδῃ νύξ ἡπλοῦ ἐπ' αὐτοῦ τὰς κρυεράς πτέρυγας τῆς, θάπτουσα ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς τὰς θερμὰς παρακλήσεις του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

(Σκιαγραφία)

Πρέπει ἄρα γε ν' ἀρχίσω τὴν σκιαγραφίαν ταύτην μετὰ τὸν ἀκλαυστον ἐν τῷ νοσοκομείῳ θάνατον τοῦ ποιητοῦ, μετὰ τὰς συνήθεις ἐκεῖνας κατάρας καὶ ὕβρεις κατὰ τῆς κοινωνίας τὰς τόσο ἀφθόνως περιεχομένας ἐν πάσῃ βιογραφίᾳ ποιητοῦ ἢ καλλιτέχνου τὴν ὑστάτην ἀγωνισθέντος ἀγωνίαν ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς τοῦ νοσοκομείου στρωμνῆς ; Καὶ δὲν θὰ ἦτο ἀτερπὴς πλαγιασμὸς καὶ ἀνάξιον τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου διὰ τοῦ αἰωνίου τούτου κατὰ τῆς πικρᾶς τῶν φοιβολήπτων μοίρας παραπόνου νὰ ζητήσω διὰ τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ ἔργα τὴν ἐξαγόρασιν ἐλέους καὶ συμπαθείας ἀντὶ ὀφειλομένου θαυμασμοῦ ; Ναί· καὶ ὅμως ὁ ποιητὴς καὶ ὁ ζωγράφος, ὁ γλύπτης καὶ ὁ φιλόσοφος, οἵτινες δὲν ἀποθνήσκουν ἐν τῇ κλίνῃ των ἔχοντες πλησίον αὐτῶν δακρῦδρεκτον καὶ συμπαθῆ τὴν ὄψιν τῆς φιλίας, ἀλλὰ τῆς ἐσχάτης στιγμῆς τῶν ὁποίων μάρτυς καὶ παρῦγορος εἶναι πτωχὴ καὶ τεθραυσμένη λάγνος, τέσσαρες γυμνοὶ τοῖχοι, καὶ λύχνος ὡχροφεγγῆς παρ' ὃν ἀγρυπνε τὸ ἔμμισθον καὶ στεγνὸν τοῦ νοσοκόμου ὄμμα, εἶναι ἀληθῶς δυστυχεῖς, καὶ ἂν ἡ ζωὴ των ἀξίζει τὸν θαυμασμόν, ἀξίζει καὶ ὁ θάνατος αὐτῶν ἐν δάκρυ.

Τοιαύτης λυχνίας ἢ σβεννυμένη λάμπις ἐφώτισε τὴν θνήσκουσαν μορφήν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ξυλίνου τοῦ νοσοκομείου κραββάτου ἀφῆκε τὴν ἐσχάτην πνοὴν τὸ ἔμμουσον αὐτοῦ χεῖλος παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰωνίας, ὅτε τὸ ἔαρ τοῦ 1863 ἐποίκιλε τοὺς λειμῶνας.

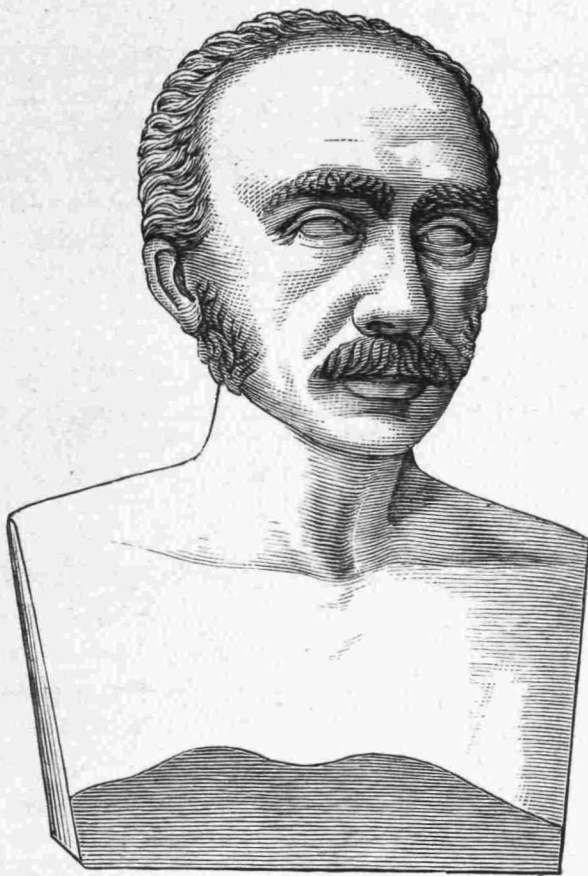
Ἡ Λαύρα ἐνέπνευσε τὸν Πετράρχην, τὸν Δάντην ἢ Βεατρίκη, τὸν Τάσσον ἢ Λεονώρα καὶ ἡ Βικτωρία Καλόνα τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον, ἀλλὰ τὸν Ἀλέξανδρον Σοῦτσον ἐνέπνευσεν ἄλλη ἀθάνατος καὶ ἀγήρατος ἐρωμένη: ἡ πατρίς.

*
**

Εἰς μόνον τὸν «Ἐξόριστον» καὶ «Περιπλανώμενον» ἀναφαίνεται πως ὡς δρῶν πρόσωπον ὁ ἔρωσ· ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ὑπερισχύει πάντοτε εἰς τὰ στήθη τῶν ἡρώων των ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος καὶ ἡ ἀγανάκτησις κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τυράννων αὐτῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος εἶναι καθα-

ἡ πεζὴ φράσις ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν γραφίδα τοῦ Θουκιδίδου.

Εἰς τὰς ποικίλας ταύτας ποιήσεις ἔσχεν ὡς πρότυπον καὶ ὑπογραμμὸν ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος πολλοὺς τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς Ἑσπερίας· τὸν Βερανζέ, τὸν Βαρθελεμύ, τὸν Λαμαρτίνον, τὴν Γεωργίαν Σάνδην, τὸν Βύρωνα. Ἄλλ' ἡ μίμησίς του αὐτῆ δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῆ ὡς δουλική, οὐδὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὡς δάνεια καὶ ὀθνεῖα· εἶναι καθαρῶς ἑλληνικά, ἐκπηγάσαντα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς καὶ μεγάλης καρδίας του· ἔβλεπεν εἰς τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ἑσπερίων διαγραφόμενα τὰ ἰδιά του αἰσθή-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

ρῶς πολιτικὸς ποιητὴς καὶ εἰς τὰ τοιαύτης ὑποθέσεως ἔργα ἀναδείκνυται μάλιστα ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀναπτύξει καὶ τῇ δυνάμει ἡ ποιητικὴ του εὐφυΐα. Ὁ «Ἐξόριστος», τὸ «Ἑλληνικὸν Πανόραμα», ὁ «Περιπλανώμενος», τὸ «Ποιητικὸν Χαρτοφυλάκιον», ἡ «Ἑλληνικὴ Πλάστιγξ», ὁ «Πρωθυπουργός», ὁ «Ἀτίθασος Ποιητής», εἶναι ἀρκούντες τίτλοι διὰ τὴν ἀθανασίαν.

Πρὸς τούτοις ἐκτὸς ἄλλων τινῶν ἀσημοτέρων ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεπόνησεν «Ἀπομνημονεύματα ποιητικὰ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ πολέμου» τὸν «Ἄσωτον», κωμῶδιαν κατὰ τὴν σχολὴν τοῦ Μολιέρου, τὴν «Τουρκομάχον Ἑλλάδα» μακρὰν ἐποποιίαν, ἧς πέντε μόνον δυστυχῶς ἐδημοσιεύθησαν ἄσματα καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰς ἄλλας τεχνικὰς ἐλλείψεις ἀναπληροῦ ὕψος ἐννοίας, καὶ γλώσσης κάλλος, καὶ πλοῦτος αἰσθημάτων, καὶ φαντασίας εὐρύτης. Τὸ ὥραϊον τοῦτο ποίημα συμπληροῦσι μακραὶ σημειώσεις ὧν

ματα, καὶ δανειζόμενος ἐξ ἐκείνων τὰ ἐλλείποντα ἐκρά-
τυνε τὴν ἀπαραμίλλητον αὐτοῦ ποιητικὴν εὐφυΐαν.

Ἐπετράπη πάντοτε—λέγει ὁ Γάλλος Σενεδολλὲ ἐν τινι προλόγῳ του—εἰς τοὺς ποιητάς, νὰ περιηγῶνται τὰς ξένων φιλολογίας ἵνα διὰ τῶν ἐκεῖθεν λαφύρων πλουτισθῶσι: τὸ εἶδος τοῦτο τῶν δανείων δὲν ἐθεωρήθη ὡς κλοπὴ ἀλλ' ὡς κατάκτησις.

Ἐμιμήθη τέλος ἐκείνους, ὡς ὁ Βιργίλιος τὸν Ὅμηρον, ὡς ὁ Ὁράτιος τὴν Σαπφώ, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἀνακρέοντα καὶ ἄλλους, ὡς ὁ Ἀλφιέρης τὸν Κορνήλιον, ὡς ὁ Κορνήλιος τὸν Καλδερῶνα καὶ τοὺς ἀρχαίους τραγωδούς, ὡς ὁ Γκαῖτε καὶ Σχίλλερ τὸν Σαιξπηρον.

Ἦτο ὁ βάρδος καὶ προασπιστὴς τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

*
**

Ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διότι, ὅταν εἶδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Καποδιστρίου ἐξολισθαίνουσαν εἰς τυραννίας τρίβον, δὲ ὠλιγώρησε νὰ εὐθύνη κατ' αὐτῆς φαρμακερούς ὀιστούς.

Ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διότι κατεκεραύνωσε τὴν δυναστείαν τοῦ Ὁθωνος ὅταν τάγματα Βαυαρῶν κατεπλημμύριζον τῆς Ἑλλάδος τὰς πόλεις, ὅταν οἱ Ἕλληνες τοῦ Φεραίου κατεσουκοφαντοῦντο ὡς ἀνάξιοι συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, ὅταν τῆς Πνυκὸς τὸ βῆμα εἰσῆγα, καὶ λιψ δουλόφρονος πολιτικῆς ἐμάραινε τὸ αἱματόρραντον ἄνθος τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ εἰκοσιένα.

Ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διότι ἦτο :

Τῆς δημοκρατικῆς δρυὸς τῆς ξηρανθείσης κλάδος.

Διότι εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἑλλάδος φέρων εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ἀνησυχίαν τῆς· διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ μοναρχικὸν πολίτευμα :

Ὀλοσχερῇ ἀλήθειαν αὐτὸ δὲν ὑποφέρει

Καὶ φυγαδεύονται Ῥουσσῶ, Βαίλοι καὶ Βολταῖροι.

Διότι ἡ ἑλληνοπρεπὴς φωνὴ του διεκήρυσσε :

Περίγελως κατέστημεν τῆς ὅλης οἰκουμένης·

Τεμάχια ἡμιθνητῆ ἐχίδνης κεκομμένης,

Ὑπὸ σημαίαν ὁ καθεὶς μιᾶς ἐφημερίδος,

Πρὸς ὄλεθρον τῆς δυστυχοῦς ἐρίζομεν πατρίδος,

Καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁ εἰς σπαράττομεν τὸν ἄλλον·
Μακιακοὶ φατριασταὶ τῶν Ῥώσων, Ἄγγλων, Γάλλων,
Καὶ ξένοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς οἰκεῖοι πρὸς τοὺς ξένους,
Καὶ οὐδεμίαν ἔχοντες φιλοτιμίαν Γένους,
Καὶ πᾶσαν θυσιάζοντες ἀρχὴν εἰς τὸ συμφέρον,
Νὰ φέρῃ τὴν πατρίδα μας ἀφήσαμεν τὸ φέρον.

* *

Ἦτο ὁ βάρδος τῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἀγῶνος, ἦτο φιλόπατρις καὶ φιλελεύθερος καὶ εἶχε γράψῃ :

Ἡ καλὴ γενέτειρά μας ἡ Ἑλλὰς καταπατεῖται,

Ἄλλὰ σεῖς τὸν ἀτιμόν σας ὕπνον ἔτι κοιμηθῆτε

Στρατηγοὶ τῆς, τῶν ὁποίων ἡ ποτὲ μεγάλη σπάθη

Χρόνους τώρα μακροὺς δέκα εἰς τὴν σκωριῶσαν θήκη

Ὡς ν' ἀπέκαμεν ἐστάθη

Χωρὶς δόξαν, χωρὶς νίκην !

Κάτω ρίψατε τὰ ὄπλα τῆς Γραβιάς, τῆς Ἀραχώθης

Κάτω ρίψατε τὰ ὄπλα τῆς Βαλτέτσης, τῆς Κλεισιόθης!

Εἶν' αὐτὰ βαρέα πλέον διὰ τὸν βραχίονά σας

Ἐλαφρὰ σὰς εἶναι μόνον τὰ σιδήρινα δεσμά σας.

* *

Καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον !

ΙΩ. ΜΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς «Πρωία» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 2 Νοεμβρίου ἔ. ν. δημοσιεύουσα στατιστικὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ σιδηροδρόμων κατὰ τὸ ἔτος 1883 σημειοῖ τὴν Ἑλλάδα ἔχουσαν πρόοδον 12 0)0, ἐνῶ ἡ Ἰταλία σημειοῦται ἔχουσα 4 1)3, ἡ Αὐστρία 4 1)4 0)0, καὶ ἡ Γαλλία 3 0)0 Τὰ κράτη ταῦτα ὑστεροῦσι τῆς Ἑλλάδος, καθόσον συνεπλήρωσαν πρὸ πολλοῦ τὰ σιδηροδρομικὰ αὐτῶν συμπλέγματα, ὧν ἡμεῖς μόλις πρό τινος ἠρξάμεθα. Ἡ Γερμανία ἀριθμεῖ 36,000 χιλιομέτρων σιδηροδρομικὰς γραμμὰς, ἡ Ἀγγλία 30,000, ἡ Γαλλία 29,000, ἡ Ῥωσσία 25,000, ἡ Αὐστρία 20,000, ἡ Ἰταλία 9,000, ἡ Ἰσπανία 8,000, καὶ μετὰ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ λοιπὰ κράτη ἔρχεται ἡ Ἑλλὰς ἡ ἀριθμοῦσα 22 χιλιομέτρων. Ἡ στατιστικὴ τοῦ 1884 θὰ παρουσιάσῃ μεγάλην διαφορὰν πρὸς τὸ 1883, καθόσον συγχρόνως ἐνεργεῖται ἡ κατασκευὴ τριῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

* *

Ὁ γάλλος συγγραφεὺς κ. Ὁρέλ, ὁ πρὸ μηνῶν ἐκδόους μελέτην τινὰ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν Ἀγγλων, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Τζῶν Μπούλ καὶ ἡ νῆσός του» ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἑτέραν μελέτην ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς γυναικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ πλειστων τῶν συμπατριωτῶν του, ὁμολογεῖ ἀπεριόριστον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τὰς Ἀγγλίδας νὰ συνδιαλέγωνται καὶ συσχετί-

ζωνται ἐλευθέρως μετὰ τοῦ ἐτέρου φύλου, ἐνῶ ἡ τοιαύτη ἐλευθερία αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται εἰς τὰς γαλατίδας ἀδελφάς των. Ἰδίως ἐξαίρει τὸ σύστημα τῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ συζύγου τῆς ὑπὸ τῆς νεάνιδος ἐν Ἀγγλίᾳ, παραβάλλων αὐτὸ πρὸς τὸ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦν σύστημα, ὅπερ χαρακτηρίζει ὡς πεπαλαιωμένον λείψανον παλαιοῦ συντηρητικοῦ φρονήματος, ἥμιστα ἐμπρέπον εἰς τὸ φιλοπροοδευτικὸν πνεῦμα τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. «Πῶς !» ἐκφωνεῖ ἐνθουσιῶν, «ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ αὐτῶν τῶν νηπιῶν ἀκόμη ἡ κεφαλή καὶ αἱ κνήμαι εἶναι ἐλεύθεραι καὶ ὅμως οἱ Ἀγγλοὶ οὔτε φαλακρότεροι οὔτε βλαισιώτεροι εἶναι τῶν Γάλλων». Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς του λήγει ἐνταῦθα· παραλληλίζων τὴν κατάστασιν τῆς ὑπάνδρου ἀγγλίδος πρὸς τὴν τῆς ὑπάνδρου γαλλίδος, εὐρίσκει τὴν μὲν δουλείαν τὴν δὲ ἀνεξαρτησίαν. Ἡ Ἀγγλίς, λέγει, κατέχει ὅλως δευτερεύουσαν θέσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐνῶ ἡ Γαλλίς εἶναι ἰσοβάσιμος πρὸς τὸν συζυγόν τῆς, ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς μάλιστα τάξεσι συμερίζεται μετὰ τοῦ ἀνδρὸς τὰς φροντίδας τῶν ὑποθέσεών του, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτὴ κρατεῖ τὰ βιβλία. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ἡ ἐξαιρετικὴ ὑπόληψις μεθ' ἧς οἱ υἱοὶ ἐν Γαλλίᾳ θεωροῦσι τὴν μητέρα των, ἥτις οὐδέποτε ἀποβάλλει τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐξουσίαν τῆς.

* *

Κατὰ τὸν «Ἰουδαϊκὸν Ἀγγελιαφόρον Νέας Ὑόρκης» τὰ μέλη καὶ ὁ ποιμὴν τῆς πλουσιωτάτης ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ

συναγωγῆς Ἰσραηλιτῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐορτάζωσι τὴν Κυριακὴν διὰ θείας λατρείας. Μεγάλην διήγειρεν ἀντίστασιν ἡ καινοτομία αὕτη, φαίνεται ὅμως πιθανόν ὅτι οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ μέτρου θέλουσι θριαμβεύσει τῆς μερίδος τῶν ἀντιφρονούντων, ὅτι τοιοῦτον διάβημα ἤθελεν ἐπενέγκει τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Σαββάτου καὶ πασῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συνεχομένων ἱεροτελεστιῶν.

* *

Πολλοὶ ψυχολόγοι ἀνέλαβον τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος κατὰ πόσον τὰ καλὰ ἢ κακὰ ἔνστικτα, τὰ ὑπολαθάνοντα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μὴ ἀνδρωθέντος ἔτι ἀνθρώπου, δύνανται ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων καὶ ποῖον εἶναι τὸ ὄριον τῆς πρωϊμότητος, μέχρι τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἐξωτερικευθῶσιν. Ἡμεῖς παραλείποντες τὸ φιλοσοφικὸν μέρος, ἐρασιζόμεθα τὰ κυριώτερα παραδείγματα, ἅτινα ἀναφέρουσιν οἱ πραγματευθέντες τὸ ζήτημα, καθ' ἃ οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἢ οἱ διάσημοι κακοῦργοι ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας κατέδειξαν τὸ στάδιον, δι' ὃ τοὺς προώριζεν ἡ φύσις αὐτῶν.

Πρῶτον μεταξὺ αὐτῶν βεβαίως δικαιοῦται νὰ καταταχθῇ τὸ περὶ τοῦ Μότσαρτ θρυλούμενον ὅτι πενταετῆς ὢν ἤρξατο παίζων τὸ βιολίον τοῦ πατρὸς του καὶ ἔνεαετῆς συνέθεσε μελωδίαν διὰ κλειδοκύμβαλον. Ὁ Οὐγκὼ ἀναφέρεται ὡς δεκαετραετῆς συνθέσας μέγα δρᾶμα κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Πασκάλ δεκαετῆς ἔλυε τὰ δυσκολώτερα προβλήματα τῆς γεωμετρίας. Περὶ τοῦ Βετχόβεν ἐπίσης λέγεται ὅτι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας κατέδειξε τὴν κλίσιν του πρὸς τὴν μουσικὴν. Ὁ Ναπολέων διεκρίνετο ἐν τῇ τάξει του διὰ τὴν πρὸς τὰς ἱστορίας τῶν πομῶν καὶ τῶν μαχῶν προτίμησίν του. Ὁ Λασεναιρ νεαρῶτατος ἠθέλησε νὰ πνίξῃ ἕνα μεθ' οὗ συνεκοιμᾶτο ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐπλαστογράφησεν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πατρὸς του. Ὁ Τρόμπαν πολλάκις παρέσχεν ἀφορμὴν νὰ προμαντεύσῃ τις ὅτι κατήντα εἰς τὴν λαιμητόμον, καὶ μακρὸς ἐπακολουθεῖ ὁ κατάλογος ὄλων τῶν ἀγενεῶν σοφῶν ἢ ἀγρίων, οἵτινες ἐδείχθησαν ἀνώτεροι τῆς ἡλικίας των προαγγέλλοντες τὸ μέλλον αὐτῶν.

* *

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μετέβη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Mons, ἡ κυρία Μαιντενὸν εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον «Μᾶς ἐγγυᾶσθε περὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως;— Ὅχι: ἀπεκρίνατο ὁ ὑπουργός, ἐγγυῶμαι περὶ τῆς δόξης του.

* *

Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν μέγας γάλλος νομοδιδάσκαλος Φωστὲν Ἐλί πρὸ πολλοῦ εἶχε παύσει μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἢ μᾶλλον ἐλάχιστα μετῆλθεν αὐτὸ ἀφιερῶθεις ἀρχῆθεν εἰς τὴν μελέτην τῶν νόμων καὶ τὴν συγγραφὴν. Αἰτία τούτου δὲν ἦτο φυσικόν τι ἐλάττωμα ἢ ἄλλη παρομοία ἀφορμὴ, διότι καὶ ῥητορικὰ χαρίσματα ἀρκετὰ εἶχε καὶ θάρρος ἱκανὸν καὶ ἱκανὰς ἐπιτυχίας κατήγαγεν ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου του· ἀλλὰ περιέργως τὸν

εὐθὺν ἄνδρα ἀπεγοήτευσαν ἀντὶ τῶν ἀποτυχιῶν, ὡς συμβαίνει συνήθως, αἱ ἐπιτυχίαι του. Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ δυσέβητον καὶ ἰδίως παρ' ἡμῖν ἰδοῦ ἐν τῶν πολλῶν ἀνεκδύτων τοῦ βίου του τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπομακρύνσεώς του, ἧς λέγεται ὅτι καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μᾶλλον συμβαλόντων περιστατικῶν.

Ἡμέραν τινὰ προσεκλήθη εἰς μίαν τῶν φυλακῶν τῶν Παρισίων ὅπως ἴδῃ ὑπόδικόν τινα, κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῇ μεγάλου ἀριθμοῦ μετοχῶν ἐκ τινος Τραπεζίης. Ὁ πελάτης ἐξέθηκεν εἰς τὸν δικηγόρον ὅλα τὰ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του ἐπιχειρήματα, τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο ἀθῶος καὶ τῷ ἀνέθηκε τὴν υπεράσπισίν του. Πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον προσδιωρίσθη ἡ δίκη αὐτοῦ καὶ ὁ Φωστὲν Ἐλί προσῆλθε καὶ υπερέσπισε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου καὶ τῶν γνώσεών του τὸν κατηγορούμενον, ὅστις καὶ ἐκηρύχθη ἐν βοῇ καὶ παμφηφεί ἀθῶος.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν δίκην κύριός τις εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένος καὶ εὐγενεστάτου ἐξωτερικοῦ ἔκρουε τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ Φαστέν Ἐλί. Ἦτο ὁ πελάτης του, ὅστις ἤρχετο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν πληρώσῃ διὰ τὴν υπεράσπισιν. Ἐκτελεσθέντων καὶ τῶν δύο τούτων ἦτο ἤδη ἔτοιμος νὰ φύγῃ, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ τείνων τὴν ἄλλην πρὸς τὸν νομομαθῆ, ὅτε αἰφνης μειδιῶν:

— Μίαν τελευταίαν συμβουλήν, ἀγαπητὲ διδάσκαλε.

Ἐμπρὼ τῶρα ἀκινδύνως νὰρχίσω νὰ πουλῶ τὰς μετοχάς;

Ὁ ἀπλοϊκὸς Φωστὲν Ἐλί ἔμεινε κατάπληκτος καὶ ἀνυδρος.

* *

Ὁ στρατηγὸς Κατινά, πληγωμένος κατὰ τὴν μάχην τοῦ Chiari, ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀκλόνητος καὶ προσεπάθει νὰ παρατάξῃ τὸν στρατὸν: «Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; εἶπεν αὐτῷ ἀξιωματικὸς τις ἐμπρὸς εἶναι ὁ θάνατος.—Καὶ ὀπίσω τὸ αἶσχος, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΑΡΕΤΥ

Ὁ Ἰούλιος Κλαρετὺ ἐγεννήθη τὴν 3 Δεκεμβρίου 1840 εἰς Limoges: ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ Λύκειον τοῦ Βοναπάρτου καὶ δὲν ἐβράδυνε διὰ τῆς ἐκτάκτου ἐφύιας του νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Figaro, τῆς Revue française, la France, l' Illustration κλπ. Εἰς τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἠκολούθησε τὸν στρατὸν τοῦ Ρήνου ὡς ἀνταποκριτῆς τοῦ Rappel καὶ τῆς Opinion nationale. Συνέγραψε δὲ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς πλεῖστα ὅσα φιλολογικὰ ἔργα.

Ὁ Ἰούλιος Κλαρετὺ γνωστὸς διὰ τὸν φιλελληνισμόν του μετὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἐν Παρισίοις συμβάντα περὶ τῆς λέξεως Grec ἀπέκτησε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, ἧς ἐλάχιστος φόφος καὶ ἡ ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσείῳ δημοσιευομένη σήμερον εἰκὼν του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ῥωμαίου Ἡμερολόγιον καὶ μετὰ ἑορτολόγιον. Ἀθῆναι τόσαις Ὀκτωβρίου καὶ τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου. Διὰ τὸ ἑσωτερικὸν λεπτὰ ἐξήντα ἢ τιμὴ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μία ὀλόκληρος δραχμὴ.

Ἐγχειρίδιον Ἀριθμητικῆς μετὰ συλλογῆς προβλημάτων ἐπεξεργασθὲν ὑπὸ Γ. Α. Γεράκη· ἔκδοσις δεκάτη ἐπιδιορθωμένη ἢ μεταρρυθμισμένη, πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀττικοῦ Μουσείου. Τιμᾶται δρ. 2.

Ἀγγελία. Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον ἢ στατιστικὴ τοῦ 1885 ὑπὸ Μ. Η. Π. Ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον ἐν τῷ τυπογραφεῖο τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου. Τιμᾶται δραχ. 1 καὶ 50: τοῦ χρησιμοτάτου τούτου Ἡμερολογίου συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτησιν.

Ἀγγελία. Καλδερῶνος Δέλλα Βάρκα Δραματικὴ Τριλογία κατ' ἐκλογὴν ὁ Ἀλκάρχης τῆς θαλαμίας, τραγωδία. Μυστικὰ καὶ φωνακτὰ, κωμῳδία. Τὸ στοιχειῶν, κωμῳδία· κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Ἰωάννου Κ. Καμπούρογλου· μετὰ προεισαγωγῆς τινος τοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς ἰσπανικῆς φιλολογίας καὶ ἰδίως τῆς δραματικῆς, ἀρχαίας καὶ νεωτέρας· ἐκδίδονται λίαν προσεχῶς ὑπὸ Ν. Ι. Σπανδωνῆ προτάξαντός τινος καὶ περὶ τοῦ μεταφραστοῦ· τιμᾶται δραχ. 3.

Ἀγγελία. Ποικίλη Στοῦ. Προσεχῶς ἐξέρχεται ἐκ τῶν πιστηρίων τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου φιλοκαλέστατον καὶ πλούσιον εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην καὶ εἰκόνας καὶ τὸ Ἐ'. ἔτος τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ἀρσένη ἐκδιδομένου ἔθνικοῦ ἡμερολογίου.

Στοιχειώδης Κοσμογραφία πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς ἀνωτέροις παρθενάγωγείοις μαθητευόντων μετὰ 78 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ 9 κεχρωματισμένων λιθογραφικῶν πινάκων· ὑπὸ Γ. Χ. Παπαγεωργίου καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου 1884.

Ἐξετυπώθη μετὰ πλείστης ὀσης φιλοκαλίας ἢ δευτέρα αὕτη ἔκδοσις, πολλῶν βελτιῶν καὶ πληρεστερά τῆς προηγουμένης καὶ πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ αὐτῆς κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδῃ. Συνιστῶμεν αὐτὴν ὡς τερπνότατον οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα καὶ ὡς κάλλιστον δῶρον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Τιμᾶται δραχ. 4.

Ῥυθμολογία ὑπὸ Ἀναστασίου Ι. Σούλη πτυχιούχου τῆς ἐν Παρισίοις Σχολῆς τῶν Γεφυροδοποιῶν, Νομομηχανικοῦ καὶ Καθηγητοῦ ἐν τῇ Στρατιωτικῇ καὶ Πολυτεχνικῇ Σχολῇ πρὸς χρῆσιν τῶν μηχανικῶν καὶ ἐργολητῶν. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ καὶ ἐκ προγενεστέρως αὐτοῦ συγγραφεὺς «Περὶ ἀντιστάσεως τῆς ὕλης» γνωστὸς ὡς συγγραφεὺς κ. Α. Σούλης, διευθύνων ἀπὸ πολλοῦ τὰ Δημόσια ἔργα, ἐξέδοτο περισπούδαστον σύγγραμμα, περιφανέστατον τίτλον τῆς βαθείας αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς ἀξίας, ἐφ' ᾧ λίαν εὐλόγως δικαιούται νὰ σεμνύεται ἢ παρ' ἡμῖν ἀραιὰ χορεία τῶν παρομοίας φύσεως συγγραμμάτων.

Τὸ ὅλον σύγγραμμα διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος ἐξετάζει θεωρητικῶς τὰς διαφόρους κινήσεις τοῦ ὕδατος ἐντὸς δοχείων, σωλήνων κλπ., τὰς ποικίλας ῥύσεις αὐτοῦ ἐντὸς διωρύγων, κτιστῶν ὑδραγωγείων κ.τ.τ. τὸ δεύτερον μέρος πραγματεύεται περὶ ὑδραγωγείων ἐν γένει καὶ περὶ ὄλων τῶν συναφῶν ζητημάτων, τὸ τρίτον διαλαμβάνει περὶ τῆς μεταβλητῆς κινήσεως καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἐξογκώσεως ἢ ταπεινώσεως τῶν ὑδάτων τῶν προερχομένων ἐκ διαφραγμάτων κατασκευαζομένων ἐν ποταμῷ πρὸς τῆσιν ὕδατος διὰ τὰς ἀρδεύσεις τῶν ἀγρῶν κλπ. καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ μέρει ἐξετάζεται ὁ σχηματισμὸς τῶν πεδιάδων καὶ κοιλάδων καὶ τὰ μέσα πρὸς καταπολέμησιν τῶν καταστροφῶν τῶν προξενουμένων περιοδικῶς ἐκ τῶν πλημμυρῶν τῶν ποταμῶν.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἢ περίληψιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου συγγράμματος, προωρισμένου νὰ πληρῶσῃ ἐπαισθητότατον κενὸν παρὰ τε τοῖς σπουδαζούσις καὶ τοῖς πολυαριθμοῖς μηχανικοῖς καὶ ἐργολητοῖς, ὧν βαθεῖαν ἐπιστᾶσιν οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην ὁ κ. Σούλης, ᾧ τινι συγχαίροντες θερμῶς εὐχόμεθα, ὅπως ἀκάματος, ὡς εἶνε, ἐξακολουθεῖ συνεχίζων καὶ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ παρομοίων βαρυτίμων συγγραμμάτων τὰς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἐθνωφελεῖς ὑπηρεσίας τοῦ.

Ἀλληλογραφία Ἀττικοῦ Μουσείου.

Ι. Τ. Κυδωνίας. Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη· τὰ φύλλα πρὸ πολλοῦ ἀπεστάλησαν, ταχυδρομικῶς ἔχετε καὶ τὰ αἰτηθέντα τοῦ π. ἔ. διὰ τὸν Ν. Α. Χ. Π. Φαρμαγοῦστα. Ἡ διατριβὴ σας ἐλήφθη σας εὐχαριστοῦμεν. Ι. Φ. Α. Tulca (Dobrogea). Τὰ αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν. Redaktion von Ueber Land und Meer. Stuttgart. E. B. Mansourah Τὸ δελτάριόν σας ἐλήφθη σας εὐχαριστοῦμεν. Ν. Κ. Π. Ὀδυσσόν. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη σας εὐχαριστοῦμεν. Ε. Μ. Μανσοῦραν. Ὁ κατάλογος ὡς καὶ αἱ ἀποδείξεις πρὸ πολλοῦ σας ἐστάλησαν ἐνεργήσατε τὰ δέοντα. Ρ. Σ. Ταχυδρομικῶς ἔχετε τὰ αἰτηθέντα. Σύλλογον Ἀλατσίτων ἐν Ἐρυθρίαι. Προθύμως θέλομεν πράξει ὅτι δυνάμεθα· τὴν δὲ ἀποστολὴν τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου θὰ κάμωμεν ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ Β'. ἔτους ἀποστέλλοντες πλήρως τὸ Β'. ἔτος. Γ. Δ. Θ. Ἀμφισσῶν· ἀναμένομεν τὸ ἄρθρον σας· καθ' ὅσον ἀφορᾷ δὲ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περὶ οὐ μοι γράφετε βιβλίον θέλωμεν φροντίσει, καὶ ἐὰν πράξωμεν τι θὰ σας γράψωμεν. Θ. Δ. Σμύρνην. Τὰ αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν. Ν. Γ. Ν. Κέρκυραν. Σας εὐχαριστοῦμεν τὰ φύλλα τοῦ 2 ἔτους ἀπεστάλησαν καὶ εἰς τοὺς δύο. G. C. Manchester. Γ. Ζ. Φιλιππούπολιν. Σας ἀπεστάλησαν πρὸ πολλοῦ. Σ. Κ. Αἰτωλικὸν σημειώσατε μας καθαρῶς τὸν ἐλλείποντα ἀριθμὸν 1509, ἢ 1; Β. Σ. Σύρον. Σ. Τ. Ἀμπελάκια. Σ. Σ. Χίον· τὰ φύλλα 7βρίου πρὸ πολλοῦ ἀπεστάλησαν, πῶς δὲν ἐλήφθησαν; ἀναμένομεν τὰς συνδρομὰς.